

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Anul XVII nr. 801

vineri 7 mai 1965

8 pagini 25 bani

Ziua independenței, ziua victoriei

La 9 mai, împreună cu întreaga omenire, poporul nostru aniversază două decenii de la victoria asupra Germaniei naziste, eveniment crucial în evoluția istorică a umanității. Totodată, oamenii muncii din patria noastră sărbătoresc împlinirea a 88 de ani de la proclamarea independenței de stat, moment de mare importanță în dezvoltarea României moderne, a luptei seculare a poporului român pentru libertate și unitate națională.

Istoria patriei noastre a înscris cu litere nemuritoare aceste două mari evenimente, care vor rămâne adinc întipărite în conștiința poporului. Anul 1877 reprezintă pentru noi încununarea victorioasă a unei bătălii duse timp de secole de nenumărate generații cu eroism fără margini pentru independența patriei. De la victoria asupra hitlerismului au trecut doar douăzeci de ani, dar în amintirea generației contemporane stăruie la fel de vie bucuria cu care orașele și satele pământului au trăit ora solemnă și gravă a victoriei de la 9 mai 1945.

Prin capitularea fără condiții a Germaniei hitleriste, urmată, la câteva luni, de înfrângerea militarismului japonez, se încheia cel mai crâncen război din istoria tuturor timpurilor, aspră și grea încercare pentru forțele vitale ale omenirii.

Ani la rând, fascismul german, prin foc și sabie, prin auschwitz-uri și buchenwalduri, a pus în pericol ființa națională a multor popoare, cuceririle civilizației mondiale, proclamându-și intenția demențată de a transforma globul într-un lagăr de concentrare, de a desfigura însăși conștiința și rațiunea umană. În primăvara anului 1945 aceste planuri scelerate și-au găsit mormântul; rămășițele jalnice ale pumnului blindat al fascismului german erau presărate de la un cap la altul pe drumurile încă ude de sînge ale Europei.

Dar pentru ca lumea să poată fi martora acestui epilog a fost nevoie de imense eforturi, sacrificii și jertfe. Nici o statistică n-a înregistrat încă exact numărul precizat al morților și mutilațiilor, valorile materiale și culturale mistuite în volburile celui de-al doilea război mondial. Primejdia pe care o reprezenta urgia nazistă a determinat dîneria în luptă comună a unor uriașe forțe sociale, dintre cele mai diferite, dintr-un mare număr de țări. Frontul antifascist mondial a cîștigat într-un șuvoi unic lupta armată a coalității antihitleriste — din care au făcut parte Uniunea Sovietică, Anglia, Statele Unite ale Americii și multe alte state — și mișcarea de rezistență antifascistă, pentru eliberarea națională a popoarelor din țările cîmpionate și dominate de hitleristi.

Povara cea mai grea în această dramatică înclăștare a apăsător pe umerii poporului stat socialist din lume, ale căruia glorioase armate au zdrobit forțele principale ale nazismului. La chemarea și sub conducerea P.C.U.S., popoarele sovietice au luptat pe viață și pe moarte împotriva invadatorilor hitleristi. În operații militare de proporții fără precedent, ostașii sovietici au măcinat mașina de război fascistă, înfigind steagul victoriei pe cupola Reichstagului din Berlin. Victoriile strălucite ale armatei sovietice înaripau lupta antifascistă a popoarelor.

Împreună cu popoarele coalității antihitleriste, poporul român și-a adus contribuția activă la înfrîngerea Reichului fascist. Participarea României la războiul antihitlerist a fost rezultatul luptei pline de eroism purtată de poporul nostru, sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru eliberarea de sub jugul fascist. În neagra perioadă a dictaturii fasciste și a războiului hitlerist, războiul privit cu ură și minie de poporul român, comunistii au unit forțele patriotice într-un larg front sub steagul luptei pentru salvarea patriei. Lupta antifascistă de eliberare a fost încununată de victoria insurrecției armate din august 1944, organizată și condusă de Partidul Comunist Român. În memorabilul 23 August 1944, cătușele dictaturii militar-fasciste au fost sfărîmate, România a trecut de partea Națiunilor Unite, pornind cu tot potențialul său, cu întreaga armată, la lupta împotriva Germaniei fasciste.

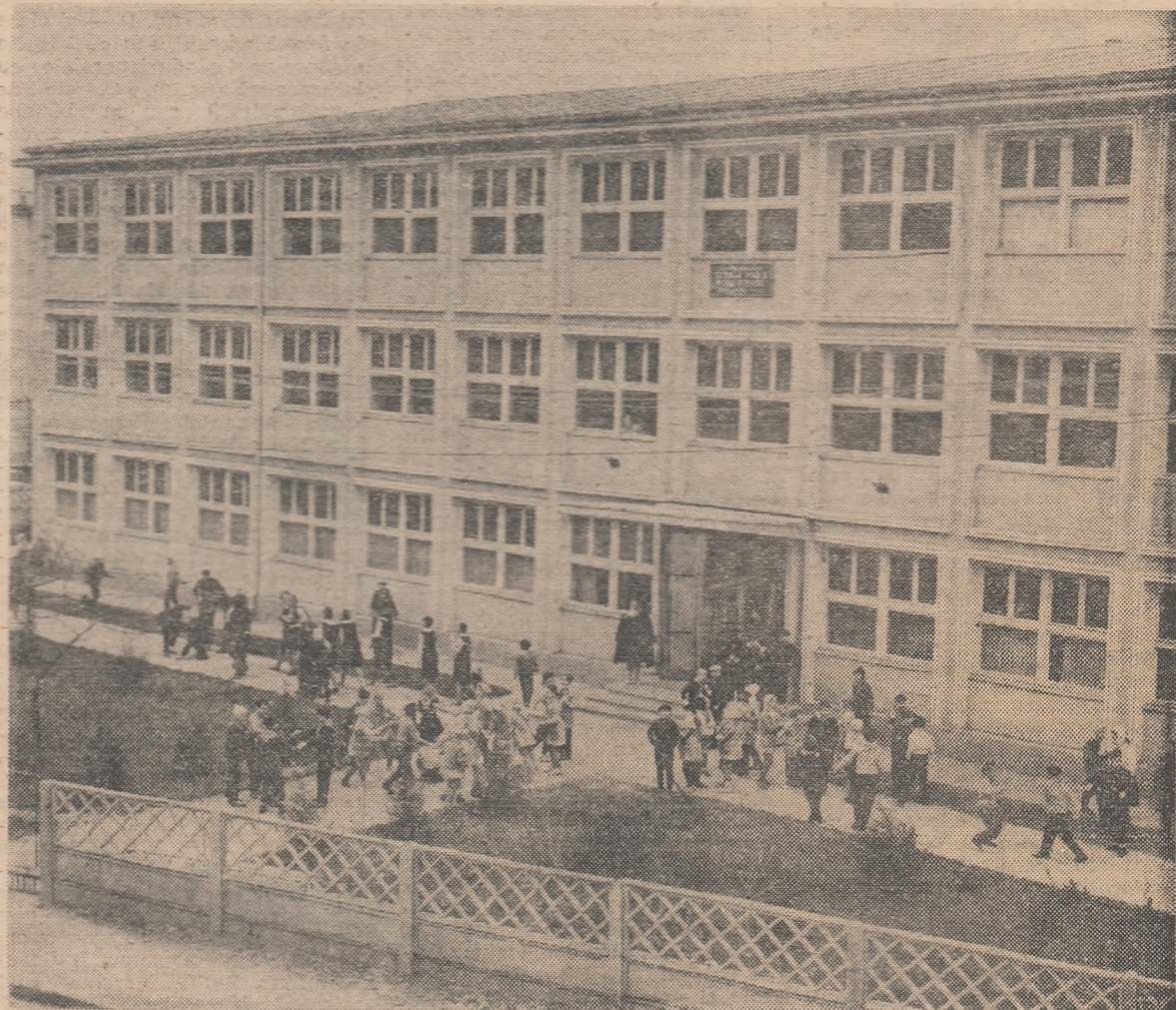
În acele zile fierbinți, formațiunile patriotice și unitățile armatei române s-au avîntat cu elan în luptă, zdrobind în decurs de numai opt zile trupele hitleriste din București și împrejurimi, din Valea Prahovei și întreaga Muntenie, din Dobrogea, Oltenia, Banat, sudul Transilvaniei. După insurrecție, armata română, umăr la umăr cu armata sovietică, a insușit cu aceeași dăruire lupta pentru eliberarea întregului teritoriu național și mai departe, în Ungaria și Cehoslovacia, pînă la victoria finală asupra Germaniei hitleriste.

Sîngele vărsat în comun de vitejii ostași români și sovietici a pus sigiliul frației de arme româno-sovietice, a cimentat prietenia și alianța dintre popoarele noastre.

De la 23 August 1944 și pînă la jumătatea lunii mai 1945, efectivele armatei române participante la războiul antihitlerist s-au ridicat la peste 538.000 de oameni. Înfruntînd turbarea hitleristă timp de 260 de zile, trupele noastre au eliberat peste 3.800 de localități, au făcut aproape 118.000 de prizonieri și au pricinuit dușmanului mari pierderi în oameni, armament, tehnică și alte materiale de război.

Colonel CONST. ANTIP

(Continuare în pag. 7-a)

Recreație la Școala medie „Mihai Viteazul“ din Ploiești

Memoria și gîndirea în procesul recapitulării

Importanța recapitulării este înscrisă aproape în fiecare din principiile învățămîntului. Principiul intuiției, al însușirii conștientă și active a cunoștințelor, principiul sistematizării și contînuității, principiul accesibilității sau cel al însușirii temeinice ne apar, la o analiză cit de sumară, ca presupunînd în mod obligatoriu activitatea de recapitulare. Fără activitatea de recapitulare, adică de actualizare și reorganizare a cunoștințelor anterioare, însușirea conștientă și activă a cunoștințelor este de neconceput.

Se știe că recapitularea are o bază psihologică. Structura psihologică a activității de recapitulare este, am spune, colaborarea explicită dintre memorie și gîndire, dintre ceea ce s-a fixat într-o anumită formă la un moment dat și nivelul de profunzime care trebuie atins în înțelegerea, în generalizarea și explicarea cauzală a cunoștințelor fixate în forma respectivă. Un mic exemplu. Unor elevi din clasa a IV-a li s-a cerut să stabilească descriptiv relația dintre laturile a două figuri de formă dreptunghiulară avînd baza pe latura mică. Ei întîmpinau însă o serie de dificultăți și, fiind întrebați de ce le vine greu să răspundă, au relatat că dreptunghiurile cunoscute de ei anterior aveau ca bază latura mare. Așadar, ei considerau că dreptunghiurile care stau „în picioare“ se abat de la definiția dreptunghiului învățată de ei — lungimea mai mare

decît lățimea — pentru că aici înălțimea le apărea ca fiind mai mare. Pentru ca forma dreptunghiului fixată în memoria lor să fie cu adevărat prototipul formei dreptunghiulare, acești elevi aveau nevoie de o recapitulare care să scoată în evidență diferitele moduri sub care poate apărea această formă, cu scopul de a-i feri să lege definiția numai de o poziție a dreptunghiului. Se relevă, în acest exemplu, faptul că materialul care le-a servit elevilor ca bază pentru memorarea și gîndirea „fenomenului“ dreptunghi a lăsat colaborarea dintre aceste două moduri de activitate psihică la un nivel elementar, că ei nu au reușit să depășească relația imediată dintre poziția concretă în care le-a apărut dreptunghiul și definiția acestuia — ceea ce indică o greșeală a predării în cadrul lecțiilor anterioare. Problema care se pune pentru recapitularea cunoștințelor în cazul dat este de a corecta greșeala menționată dirijînd colaborarea dintre memorie și gîndirea elevilor astfel încît cunoștințele lor să se apropie tot mai mult de logica științei, de logica disciplinei de predare.

Este locul să amintim că la om orice activitate normală de învățare solicită concomitent memoria și gîndirea. Dar cerințele însușirii științei impun ca, în acest proces natural, implicînd de colaborare dintre memorie și gîndire, profesorul să intervină direct, determinînd transformarea lui în-

tr-un proces explicit sub controlul gîndirii. Numai astfel elevul va putea să selecteze din cunoștințele fixate în memorie pe cele care sîrvesc cu necesitate logica științei. Esențialul, logica obiectului de predare trebuie să învingă asupra tendinței naturale a elevului de a face generalizări pe baza unui exemplu oarecare, de a limita o definiție sau o lege la acest exemplu sau de a se pierde într-o masă de exemple nesudate între ele prin firul logic al argumentării.

Lucrul acesta este valabil desigur și pentru desfășurarea lecțiilor curente, dar el devine un mijloc didactic cu eficiență instructivă sporită în recapitularea de sinteză. Căci oricît de bune ar fi rezultatele obținute la lecțiile curente și cu ocazia recapitulărilor făcute pe parcursul anului, abia după însușirea întregii materii elevii devin capabili să pătrundă mai bine în logica științei studiate. Desigur, cu condiția ca recapitularea de sinteză să nu fie o simplă recapitulare a cunoștințelor însușite în trecut, ci reorganizarea acestora, resistematizarea lor.

O altă problemă importantă a recapitulării de sinteză — care, pe latură psihologică, privește dezvoltarea capacităților intelectuale ale elevilor — este raportul dintre cunoștințele deja însușite și cele care urmează. Acest ra-

(Continuare în pag. 5-a)

Proiecte noi pentru construcțiile școlare

În ultimul timp, Ministerul Învățământului a studiat și elaborat, împreună cu organele de specialitate, mai multe serii de proiecte tip pentru construcția noilor localuri de școală.

Construcțiile realizate până acum au trebuit să satisfacă în primul rând sarcina de a asigura în fiecare sat, comună sau micraion orășenesc un local în care să poată funcționa o unitate școlară. Ca urmare a efortului făcut pe această linie numai între anii 1960—1964 s-au construit circa 20.000 săli noi de clasă.

Datorită măsurilor luate pe linia proiectării, finanțării și execuției, numărul sălilor de clasă construite până în 1965 a asigurat generalizarea învățământului de 8 ani în condiții satisfăcătoare; majoritatea comunelor și orașelor patriei noastre, au astăzi localuri de școală noi și moderne.

Constatările făcute în exploatarea localurilor construite până acum, studiile întreprinse în legătură cu măsura în care acestea răspund exigențelor actuale, sarcinilor ce decurg din noile planuri de învățământ ale școlii generale de 8 și ale școlii de 12 ani au relevat necesitatea elaborării unor noi teme pentru construcțiile școlare. În prezent, prin organele de resort, se întocmesc noi proiecte de clădiri școlare, care urmează a fi experimentate și aplicate în cazul că se vor dovedi corespunzătoare.

Noile teme de proiectare au fost elaborate în lumina unor principii pe care considerăm util să le supunem discuției cadrelor didactice, pentru adoptarea soluțiilor celor mai bune și mai economice din punct de vedere funcțional în construcția viitoarelor localuri de școală.

În proiectarea noilor școli s-a avut în vedere în primul rând necesitatea construirii de localuri diferențiate pentru școala de 8 ani și pentru școala medie. Această separare este impusă, printre altele, de faptul că școala medie are anumite funcțiuni în plus față de școala de 8 ani, că are nevoie de laboratoare, cabinete, biblioteci etc. mai dezvoltate și mai substanțial dotate. În al doilea rând, este necesar să se construiască școli a căror capacitate să asigure școlarizarea copiilor dintr-o anumită zonă (comună, micraion etc.) fără aglomerări prea mari de elevi. Pornindu-se de la aceste criterii, se proiectează următoarele tipuri de localuri școlare:

a) Școala de 8 ani

Pentru mediul rural: școală cu 4 săli de clasă, care poate cuprinde clasele I-IV, iar la nevoie, prin desfășurarea învățământului în două serii, și clasele V-VIII; școală cu 8 săli de clasă, care poate cuprinde într-o singură serie clasele I-VIII, sau clase paralele în două serii.

Pentru mediul urban: școală cu 8 săli de clasă, care poate cuprinde unul sau două rânduri de clase paralele I-VIII; școală cu 16 săli de clasă, care poate asigura funcționarea a două rânduri de clase paralele I-VIII sau a 4 rânduri de clase paralele în două serii.

b) Școala medie

Pentru mediul rural: școală cu 8 săli de clasă, care asigură funcționarea a două rânduri de clase paralele într-o singură serie, sau a 4 rânduri de clase paralele în două serii; școală cu 12 săli de clasă (amplasată în special în centrele cu o populație mai densă) prevăzută cu instalații de încălzire centrală și care asigură funcționarea a 3 rânduri de clase paralele, într-o singură serie sau a 6 rânduri, în două serii.

Pentru mediul urban: școală cu 8 săli de clasă; școală cu 12 săli de clasă; școală cu 16 săli

de clasă; școală cu 20 săli de clasă (care va fi amplasată în special în micraioanele cu populație densă).

După cum se vede, multiplul lui 4 a fost luat ca bază de dimensionare și în noile proiecte, cel mai mare local oprindu-se însă la 20 săli de clasă și nu la 24 ca în construcțiile de până acum. Acest lucru permite o mai bună coordonare și supraveghere a procesului de învățământ de către director și o mai mică aglomerare de elevi.

Un alt principiu care stă la baza noilor proiecte este gradarea anumitor funcțiuni (incăperi) în raport cu capacitatea școlii și gradul de învățământ pe care-l servesc. Școlile din mediul rural nu mai au săli pentru lucrări practice, considerându-se că elevii vor efectua aceste lucrări în gospodăriile de stat și cooperativele agricole de producție. S-au prevăzut în plus camere pentru inspecția școlară, iar pentru școlile cu 8 săli de clasă, și cite o sală de lucrări practice pentru eleve (gospodărie și lucru de mână) precum și cabinete medicale. În schimb, la școlile de 8 ani cu 8 și 16 săli de clasă din mediul urban s-au menținut sălile pentru lucrări practice și s-au adăugat încăperi de lucrări practice pentru eleve. Acestea, împreună cu cele două laboratoare — de fizică și de chimie — completează spațiul necesar lucrărilor practice

În noile proiecte se dezvoltă spațiile pentru bibliotecă, depozite de material didactic, cabinete medicale etc., se prevăd bufete pentru elevi. Școlile mai mari vor avea, în afară de cancelarie pentru profesori, și cite un cabinet metodic.

Școlile medii nu mai sînt prevăzute cu ateliere de practică. Ele au în schimb un număr sporit de laboratoare; școala cu 12 săli de clasă (atît cea din mediul rural cît și cea din mediul urban), ca și școlile cu 16 și 20 săli de clasă au cite două laboratoare de fizică, un laborator de chimie și unul de științe naturale. S-a introdus o sală de desen, în care se pot preda și lecțiile de muzică. Spațiile pentru cabinetele medicale, pentru depozite, biblioteci, pentru secretariat, director și director adjunct, pentru organizațiile de masă etc., sînt mai dezvoltate.

Sălile de gimnastică, prevăzute a fi construite pe lângă școlile din mediul urban, urmează să fie proiectate la dimensiunile necesare desfășurării jocurilor cu mingea (15 m x 27 m), eventual cu posibilitatea de a fi compartimentate în două, pentru a fi folosite simultan de grupe separate de elevi — băieți și fete.

Clădirile cu 12, 16 și 20 săli de clasă vor fi prevăzute și cu săli de festivități, avînd o capacitate de 300—400 locuri.

Vestiarele pentru toate școlile vor fi situate în afara sălilor de clasă. Studiile făcute de proiectanți dau soluții diferite în această privință. Unii înclină pentru vestiare centrale, grupate pe școală, alții pentru vestiare pe nivele sau pe clase. Ne-ar interesa părerea cadrelor didactice în această problemă.

Pentru ca elevii școlilor de 8 ani ai căror părinți sînt în producție să aibă posibilitatea de a rămîne în școală și după orele de curs, pentru a-și pregăti lecțiile, vor fi prevăzute spații, separate de clădirea principală în care să li se servească masa de prînz.

La întocmirea temelor pentru noile proiecte s-a ridicat problema unor spații închise pentru recreația copiilor în clădirea școlii — în afara coridoarelor de circulație — considerîndu-se că elevii, în recreație nu trebuie să mai

iasă în curte. Introducerea acestor spații ridică însă mult prețul de cost al construcțiilor. În problema aceasta, a recreației, punctele de vedere sînt foarte diferite, așa încît sugestiile ce le vom primi de la cadrele didactice vor folosi pentru adoptarea soluțiilor celor mai juste din punct de vedere pedagogic, medical și administrativ-organizatoric.

Proiectele la care se lucrează, prevăd, în afara claselor de formă dreptunghiulară, cu băncile dispuse pe trei rânduri paralele cu latura mare (fig. 1) — și clase în formă pătrată, sau cu băncile dispuse pe 4 rânduri paralele cu latura mică (fig. 2). Clasele de formă pătrată sau cu băncile dispuse pe 4 rânduri au avantajul că apropie ultimul rînd de bănci de tablă. În schimb ridică două probleme noi: luminarea naturală nu mai este suficientă pe o singură latură și se cere deci și luminare din față, din spate sau pe ambele laturi, ceea ce contravine principiului luminii „din stînga”. Soluția aceasta creează și unele dificultăți în sistemul de rezistență și solicită mărirea suprafeței clasei, din cauza spațiului dintre prima bancă și catedră (tablă), afectînd deci și prețul de cost. Desigur părerea celor ce lucrează de ani de zile cu elevii ne-ar ajuta să ne orientăm spre soluția cea mai convenabilă din toate punctele de vedere.

În ce privește laboratoarele, se propun două soluții. Prima — laboratoare cu forma în plan dreptunghiulară, avînd depozitele (camerele de preparare) legate direct de sala de lucrări (fig. 3) — presupune o adîncime mare față de tablă (masa de lucru a profesorului și nișa de experiențe se găsesc la circa 10 m față de ultimul rînd de bănci). A doua — laboratoare cu o formă în plan mai apropiată de pătrat (fig. 4) — în care ultimul rînd de bănci este mai aproape de catedră și de nișa pentru experiențe. În ambele cazuri mesele de lucru pot fi dispuse diferit. Poziția lor ridică însă și o serie de probleme. Bunăoară, dacă mesele sînt dispuse așa ca elevii să stea cu fața spre catedră, este nevoie de un spațiu mai mare în laborator. Dacă ele sînt dispuse în jurul unui punct de alimentare cu apă, forță, canal — puncte prevăzute a fi amplasate central, de-a lungul laboratorului, între rîndurile de mese — atunci suprafața laboratorului poate fi mai mică. În toate acestea, părerea și mai ales propunerile profesorilor de fizică și chimie ne-ar fi de un mare folos.

Se studiază un sistem de alimentare cu apă a tuturor tipurilor de școli ce urmează a fi construite. Școlile din mediul urban, vor fi legate direct la rețea; pentru școlile sătești se propune captarea și depozitarea apei în rezervoare și un sistem de distribuție interioară în anumite puncte de consum. S-a considerat de asemenea necesar a se studia și sistemul de încălzire centrală pentru școlile cu capacitatea mai mari din mediul rural (8 și 12 săli de clasă).

Studiile întocmite prevăd și alte îmbunătățiri — în privința mobilierului, finisajelor, instalațiilor, timpării etc.

Dorim ca noile tipuri de școli aflate în studiu sau în curs de proiectare, după care urmează să se construiască în viitor localurile necesare învățământului de cultură generală, să creeze, alături de numeroase localuri ridicate pînă în prezent în orașele și safele patriei noastre, condiții optime de muncă elevilor și cadrelor didactice.

Conf. univ. ing. C. PEȘTIȘANU
directorul Direcției tehnice
de construcții și investiții
din Ministerul Învățământului

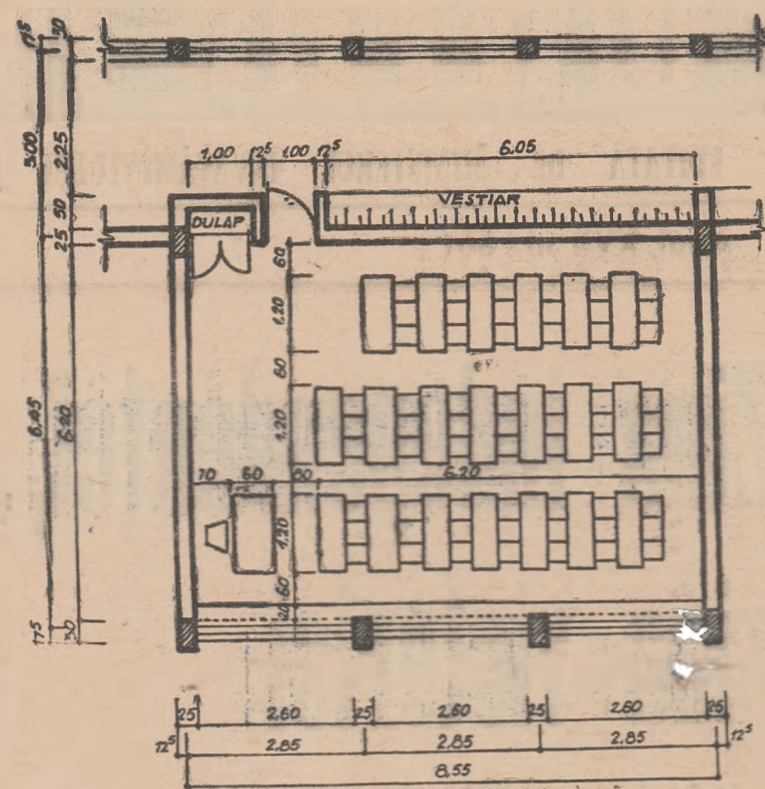

Figura 1

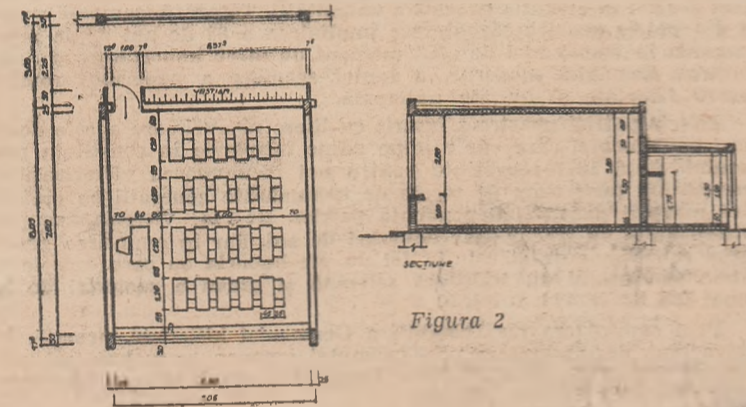

Figura 2

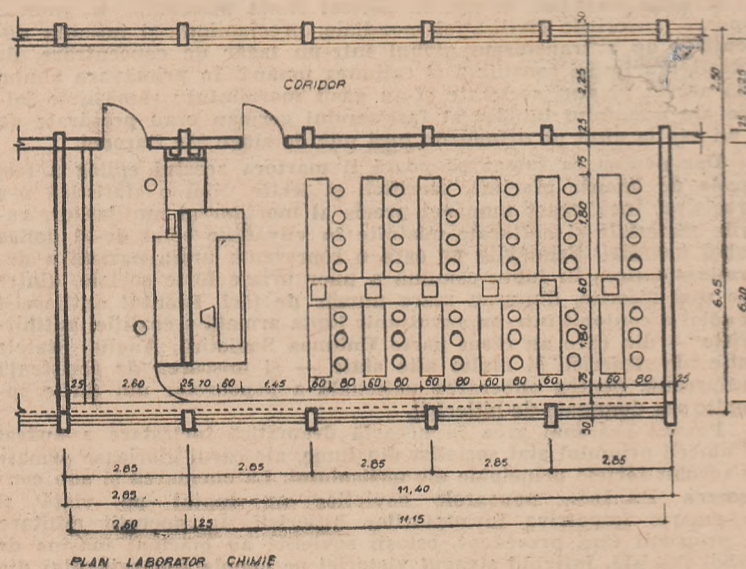

Figura 3

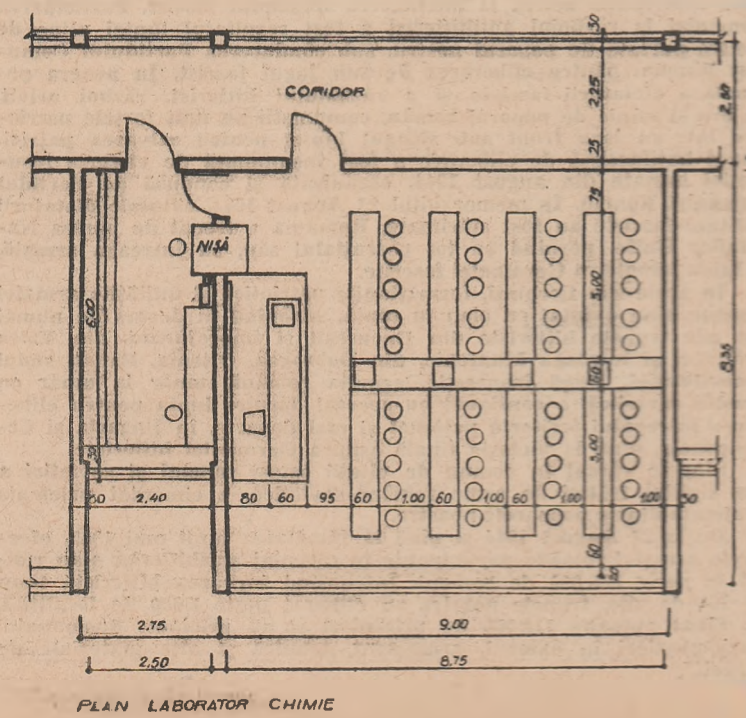

Figura 4

OPINII

Ce să accentuăm în studiul limbii engleze

Dezvoltarea impetuoasă a învățămîntului de toate gradele din țara noastră în anii regimului de democrație populară caracterizează și predarea limbilor străine, inclusiv a limbii engleze, în legătură cu care dorim să ne exprimăm câteva păreri.

La ora actuală există pentru predarea limbii engleze un număr mult sporit de cadre de specialitate, în general bine și foarte bine pregătite, ceea ce se răsfîrge în modul cel mai direct asupra pregătirii elevilor. Absolvenții școlilor care se prezintă la examenele de admitere la specialitatea limba engleză dau dovadă de cunoștințe din ce în ce mai bune (subliniem printre altele procentajul foarte ridicat de medii între 9 și 10 acordate candidaților la engleză în sesiunea din septembrie 1964 atît la Facultatea de germanistică, cît și la Institutul pedagogic de 3 ani din București). Programele analitice sînt, după părerea noastră, întocmite judicios, prevăzînd un material de bază util, bine repartizat pe ani de studii, contribuind — fără supraîncărcări nedorite din punct de vedere pedagogic și fără omisiuni nedorite din punct de vedere științific — la pregătirea anglistică generală a elevilor din școlile de cultură generală. Alcătuite pe baza acestor programe, manualele sînt instrumente de lucru prețioase pentru profesori cît și pentru elevi, cu atît mai mult cu cît, aproape an de an, calitatea lor se îmbunătățește.

Nu vom stăruii asupra noilor metode (audio-vizuale, directă, structurală etc.), preconizate în ultima vreme în vederea unei cît mai bune și mai rapide însușiri a limbilor străine și experimentate pe alocuri cu rezultate pozitive. Dar pînă la extinderea acestora (și, bineînțeles, și după extinderea lor), tot **profesorul** rămîne factorul-cheie al succeselor elevilor săi — indiferent de metodă, dar nu indiferent de pregătirea sa, de talentul său pedagogic, de dragostea cu care se apropie de elevii și de obiectul predat. Altfel — ca să dăm un exemplu oarecare — cum se explică faptul că din **anumite** școlii medii se prezintă în **bloc** la examenul de admitere în universitate elemente **exceptional de bine pregătite** (bunăoară, de la Școala medie nr. 10 din București), iar din alte școlii medii, grupuri de candidați cu o pregătire mult inferioară?

Mai sînt, evident, destule de făcut. Sugestiile pe care ne îngăduim să le dăm în cele ce urmează, departe de a acoperi întreaga arie a problemelor în discuție, sînt, din punctul nostru de vedere strict personal, esențiale.

Accentul deosebit care, atît în programe cît și în manuale, se pune asupra dezvoltării deprinderilor practice de **vorbit** a elevilor ni se pare exagerat. Majoritatea covârșitoare a elevilor învață această limbă îndeosebi pentru a putea înțelege și interpreta corect **texte englezești în cadrul specialității lor viitoare** (pentru documentare); iar aceasta se aplică pînă și celor care vor deveni studenți cu specialitatea limba engleză (vor avea de citit un impresionant număr de lucrări literare, proză și versuri, bibliografie privitoare la gramatică, lexicologie, istoria limbii engleze etc.). Or, datorită situației create, se constată un decalaj destul de supărător între exprimarea lor în scris, defectuoasă (vocabular sărac, ortografie stingace, numeroase greșeli gramaticale în construirea unor fraze cu caracter mai „literar“).

Considerăm că remedierea acestui neajuns este posibilă prin intensificarea lecturilor (inclusiv a lecturilor extrașcolare) și a traducerilor (orale, dar mai ales scrise), ca și prin sporirea considerabilă a vocabularului, nu numai a celui „activ“ ci și a celui „pasiv“ în clasele superioare. Extrem de utilă, în sensul celor arătate mai sus, ni se pare editarea de dicționare anglo-române și româno-engleze de tip școlar, în numeroase ediții și în tiraje îndeajuns de mari pentru ca la fiecare început de an școlar elevii să le poată găsi în rafturile librăriilor.

Considerăm necesară o **corectare largă** a tematicii gramaticale din programele de limba engleză. Cunoașterea teoretică și practică a fenomenelor gramaticale din această limbă — care, contrar unei păreri destul de larg răspîndite astăzi, sînt extrem de complexe datorită structurii specific analitice a limbii engleze contemporane — continuă să fie o necesitate imperioasă pentru crearea unei baze trainice a familiarizării cu limba engleză.

Atît în vederea îmbogățirii lexicului cît și a cunoașterii problemelor gramaticale engleze, considerăm că este de dorit ca manualele pentru clasele a XI-a și a XII-a să cuprindă un număr mai mare de fragmente (sau lucrări mai scurte) din autorii englezi și americani. Pentru lărgirea orizontului de cultură generală al elevilor, o serie de lecții cu caracter „introdunctiv“ și „de sinteză“ ar putea să lege între ele fragmentele selecționate, astfel încît cele două manuale amintite mai sus să constituie un curs elementar de istoria literaturii engleze (eventual și de istoria literaturii americane).

Aparent lipsită de semnificație, problema terminologiei gramaticale engleze nu trebuie trecută ușor cu vederea. Elevii și studenții sînt derutați adesea de inconsecvența cu care sînt folosiți anumii termeni privitori la aceleași fenomene gramaticale din limba engleză și, uneori, de neconcordanțele dintre terminologia gramaticală engleză și cea română, ca să nu mai amintim de cea din alte limbi străine studiate în școală — în ciuda faptului că în definitiv este vorba despre o serie de fenomene și probleme identice. O unificare a acestei terminologii se impune ca o necesitate stringentă. În acest sens ni se pare cît se poate de indicată o consfătuire între un număr de cadre didactice de specialitate din învățămîntul mediu și superior.

În sfîrșit, considerăm oportună introducerea în manualele de limba engleză a unor noțiuni stilistice fundamentale, discutate teoretic la modul cel mai accesibil (în limba română) și aplicate practic la studiul anumitor texte din manual. În definitiv, marii scriitori s-au impus nu numai prin valoarea mesajului lor umanist, ci și prin modul specific în care l-au exprimat. Iar formarea gustului estetic al elevilor noștri este una din cele mai actuale cerințe ale zilelor noastre. Școala nu are dreptul să neglijeze cultivarea frumosului, a melodiei și armoniei pe care literatura bună le cuprinde în sine, deosebindu-se și prin aceasta de literatura negrăitoare, fadă sau de-a dreptul proastă.

Lector univ. LEON LEVIȚCHI

Programe și manuale stabile pentru predarea limbii germane

După cum se știe, din 1948 și pînă în anul 1955, limba germană s-a predat — alternativ cu franceza și engleza — numai la clasele VIII—XI în cite două ore săptămînal. În anul 1956 studiul limbii germane s-a introdus, facultativ și alternativ cu studiul celorlalte două limbi — franceza și engleza — în clasa a V-a, după citiva ani s-a prevăzut să înceapă **numai din clasa a VI-a, apoi a fost scos din planul de învățămînt și reintrodus iar, din 1963, în clasele IX—XII**. Deci, începînd cu anul școlar 1963/66, cînd școala medie va primi prima serie de absolvenți ai școlii generale de 8 ani, limba germană va fi studiată din clasa a IX-a, în cite trei ore săptămînal, fiind una din limbile facultative introduse ca o a doua limbă străină. În același timp, continuă să învețe limba germană seriile de elevi care, în unele școli, au început-o în clasa a VI-a. Astfel, în anul școlar 1963/66 vor circula în clasa a IX-a două manuale: unul de începători, pentru elevii care își vor alege germana ca cea de a doua limbă, celălalt ca manual de al patrulea an pentru elevii care au început germana în clasa a VI-a. Acești elevi vor continua cu manuale de tranziție și în clasele următoare, X—XII.

Chiar dacă admitem că au existat rațiuni serioase care au stat la baza acestor dese schimbări în planurile de învățămînt, trebuie să fim în același timp de acord că ele n-au avut darul să consolideze învățămîntul limbii germane în școala de cultură generală și nici să ducă la o perfecționare a metodelor de predare. Deseori s-a întîmpat ca în aceeași clasă a VIII-a să se afle elevi care n-au învățat în cursul elementar limba germană și alții care au învățat-o din clasa a V-a sau numai a VI-a. Este limpede că, în astfel de condiții, procesul de învățămînt nu se putea desfășura normal.

Este firesc ca, într-o perioadă în care o materie de studiu este prevăzută cînd într-o clasă cînd în alta, cînd pentru șapte sau șase ani, cînd numai pentru patru ani, și programele să fie supuse aceleiași fluctuații continue. În realitate, programele fiecărei clase au fost alcătuite de la an la an, deseori de autori diferiți și avînd la bază concepții diferite, nefiind subordonate scopului final de la care trebuie să se pornească în egalizarea materiei pe ani de studiu. Așa se explică de ce nici manualele școlare n-au putut să urmeze o linie uniform ascendentă, de la clasă la clasă, în ceea ce privește gradul de dificultate a fenomenelor de limbă ce trebuie studiate. Astfel, dintre manualele actualmente în uz, cel de clasa a IX-a (anul II de studiu) este ușor și accesibil elevilor și poate fi cu succes parcurs în cursul unui an școlar, în schimb cel pentru clasa a X-a (anul III de studiu) este mult mai greu, ca și cînd n-ar trebui să continue pe cel din clasa a IX-a. Programa prevede însă pentru clasa a X-a o materie incomparabil mai greu decît poate fi însușită în numai două ore săptămînal.

De aceea este bine ca planurile de învățămînt să fie stabile o perioadă mai lungă, pentru ca programele și manualele să poată fi elaborate din vreme, cu respectarea cerințelor metodicii moderne. Programele ar trebui să fie alcătuite de colective de specialiști, pe baza unei concepții unitare atît în privința metodei cît și a datelor științifice și a terminologiei. Pînă acum, datorită faptului că programele au fost alcătuite de diferite persoane și că manualele au diferiți autori, n-a fost posibil să se păstreze o uniformitate nici în terminologie, nici în unele amănunte științifice. De exemplu, în manualul de clasa a XI-a, (anul IV),

ediția 1963, se arată la p. 20. b (pag. 157) că pronumele **es** este folosit cîteodată și cu rol de pronume demonstrativ și se dă ca exemplu (greșit) „**Es gefällt mir**“, iar pentru întrebunțarea lui **es** ca pronume impersonal figurează exemplul (greșit): „**Wir merken es**“. În schimb, din manualul clasei anterioare elevii au învățat că, în propoziția **es gefällt mir**, **es** este pronume personal dacă se referă la un substantiv neutru pomenit mai înainte (**das Buch**) și este impersonal în propoziții ca: **es ist für mich eine Freude, es gefällt mir zu singen** etc., dar cu nici un chip demonstrativ. Tot astfel, și în manualul de clasa a XI-a (anul VI), se dă, pentru întrebunțarea lui **es** ca pronume demonstrativ, exemplul (corect): „**ich weiss es**“. Prin urmare, același pronume, în exemple analoge, este clasificat diferit, producînd confuzii în mintea elevilor.

Un alt exemplu. Mijloacele derivate **be-, ent-, er-, ge-, ver-, zer-** poartă în unele manuale numele corect de prefixe, în alte manuale numele greșit de particule, iar verbele formate cu ajutorul lor sînt numite într-un loc verbe derivate în alt loc (în mod greșit) verbe compuse.

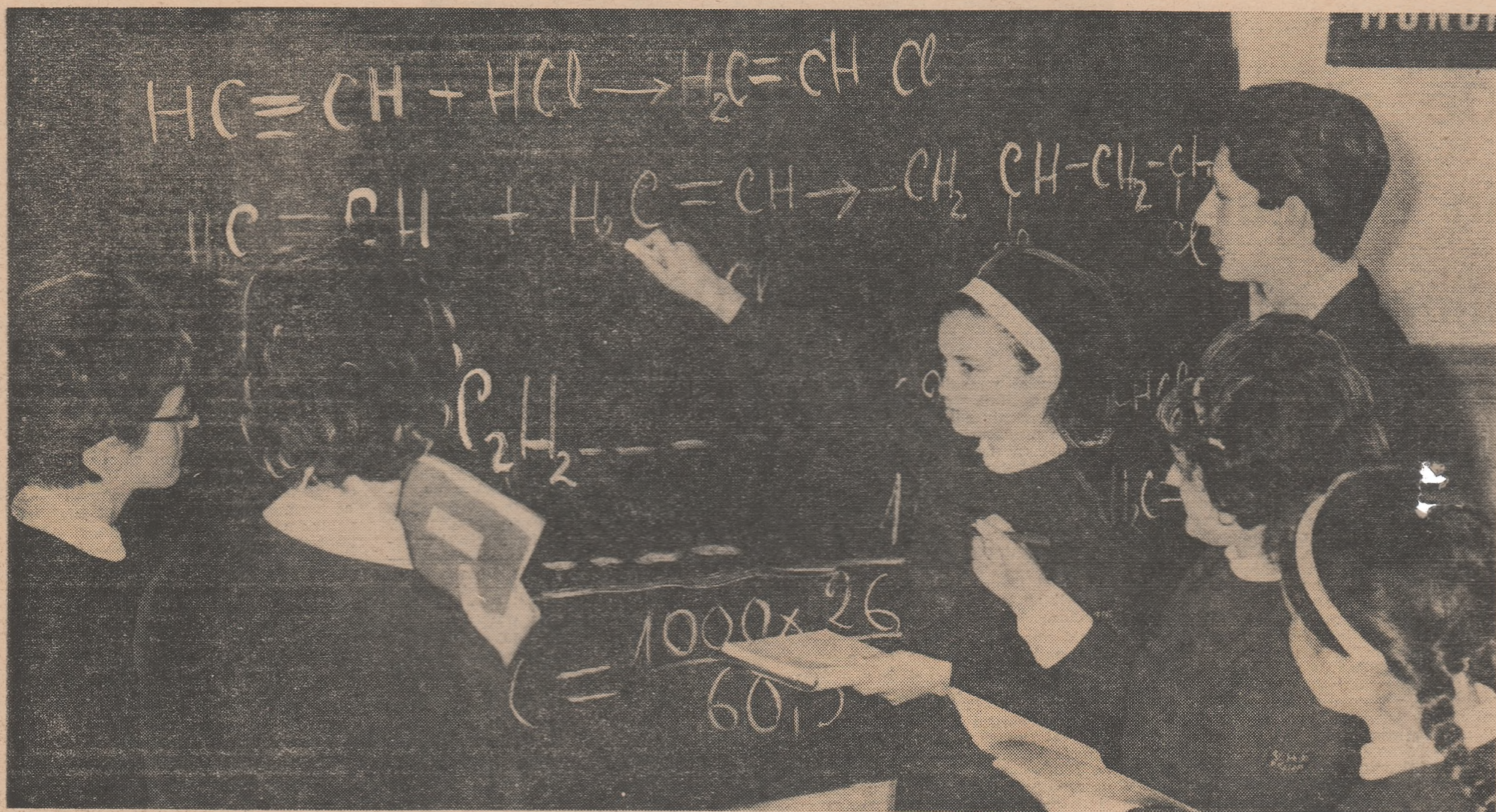
S-ar mai putea da și alte exemple, dar nefiind aici locul să se enumere toate contradicțiile și nepotrivirile care se întîlnesc în unele programe și manuale de limba germană, subliniem doar că ele sînt dăunătoare și trebuie evitate cu orice chip, întrucît generează confuzii regretabile în mintea elevilor și îi derutează și pe profesori. De aceea, dacă manualele destinate diferitelor clase în succesiune nu pot fi elaborate de unul și același colectiv — fapt care ar asigura o unitate de concepție — atunci cel puțin controlul lor să fie dat în seama unui singur colectiv, același pentru toate clasele, pentru a se evita deosebirile de păreri și de terminologie.

La repartizarea materiei pe clase ar trebui să se țină seama de scopul final fixat și nu de alte elemente întîmpltătoare. Astfel, dacă scopul învățămîntului limbii germane în școala medie constă, printre altele, în „formarea și dezvoltarea deprinderii de a traduce un text nou cu ajutorul dicționarului, în limita cunoștințelor dobîndite în anii de studiu, pentru a da elevilor **posibilitatea citirii independente a textelor literare și științifice**“ (Programa 1962, pag. 4) atunci scopul acesta nu poate fi atins cu cunoștințele pe care le prevede programa și cu limitarea numărului de cuvinte la 300—350 de fiecare clasă. Este necesar fie să se coboare nivelul care trebuie atins după patru ani de studiu, fie să se acorde limbii germane mai multe ore pe săptămîină.

Se ridică și o serie de probleme care privesc perfecționarea profesorilor de limba germană. Mă refer la perfecționarea teoretică și metodică, precum și la cea în domeniul pronunției limbii. Dacă programa analitică prevede că elevii trebuie să învețe pronunția limbii literare — Hochsprache — este de la sine înțeles că trebuie s-o stăpînească și profesorii. De aceea, dacă în cele două-trei săptămîni în care unii profesori urmează cursurile I.P.C.D., nu este suficient timp să-și pună la punct pronunția, ar fi de un real folos dacă fiecare școală unde se predă limba germană ar dispune de benzile de magnetofon vorbite într-o limbă cu o pronunție model, eventual cuprînzînd chiar textele din manualele respective.

Conf. univ. BRUNO COLBERT

lecții

O revedere a cunoștințelor înainte de a începe ora de chimie

Ecuatiile și rezolvarea lor

Una din preocupările mele principale în pregătirea elevilor din clasa a VIII-a pentru examenul de sfârșit de an și cel de admitere în învățământul mediu sau profesional constă în consolidarea cunoștințelor lor asupra celui mai important capitol din algebră — rezolvarea problemelor cu ajutorul ecuațiilor.

Experiența mi-a arătat că recapitularea este și un prilej de a înlătura unele greșeli pe care le fac elevii la punerea problemelor în ecuație. De pildă, la problemele în care dependența între mărimi este exprimată printr-o fracție subunitară sau supraunitară, o serie de elevi fac confuzii când trebuie să stabilească condiția de egalitate între aceste mărimi. Astfel de confuzii sînt cu atât mai frecvente cu cât programa clasei a VIII-a prevede numai studiul ecuațiilor cu două necunoscute și deci elevii întîlnesc foarte des în probleme două mărimi de comparat (două depozite, două silozuri, două terenuri etc.), prima reprezentînd de pildă 2/3 din a doua, 1/2 din a doua ș.a.m.d. Greșeala se produce cînd trebuie să se efectueze înmulțirea unui membru al ecuației cu fracția subunitară sau supraunitară. Sînt și elevi care, într-un asemenea caz, nu pot stabili care mărime este mai mare sau mai mică. E limpede că, în această situație, ei vor întîmpina cu atît mai mult greutate la stabilirea condiției de egalitate între mărimi.

Pentru a înlătura toate aceste neajunsuri caut să-i ajut să înțeleagă că la înmulțirea cu o fracție subunitară nu mai avem o adunare de termeni egali, iar ca produs se obține un număr mai mic decît deînmulțitul. Trec apoi la exerciții cu fracții subunitare și supraunitare și la exerciții de formulare a unor egalități în care intervin asemenea fracții și abia după aceasta dau spre rezolvare probleme de tipul indicat mai sus.

O serie de greșeli în rezolvarea problemelor cu ajutorul ecuațiilor se datoresc faptului că elevii nu citesc cu atenție conținutul acestora, ceea ce îi face să interpreteze superficial dependența dintre mărimi. Iată un exemplu. La un examen de admitere s-a dat următoarea problemă: „Două bucăți de zefir pentru cămăși de aceeași calitate valorează una 238 lei și

alta 182 lei. Prețul pe metru s-a ieftinit cu 2 lei și atunci prima bucată a costat cu 48 lei mai mult decît a doua bucată. Care este prețul unui metru de zefir și cîți metri are fiecare bucată?” Fiind vorba de două bucăți și dîndu-se valorile lor, elevii care au citit superficial textul problemei au notat cu x prețul pe metru din prima bucată și cu y prețul de metru din a doua bucată, fără să interpreteze just cuvintele „aceeași calitate”, care arată clar că e vorba de același preț pe metru. Deoarece în problemă se cerea și numărul de metri din fiecare bucată, ei au notat și alte necunoscute, ceea ce i-a dus la imposibilitatea de a pune problema în ecuație. Au fost și elevii care, deși au interpretat just problema și au formulat bine ecuațiile $238/x = 182/y$ și $x(238/x - 2) = (182/y - 2)y + 48$, din lipsă de atenție au simplificat eronat pe x cu x și pe y cu y , trezindu-se astfel că necunoscutele au dispărut din ecuația a doua. Ca urmare au pornit la căutarea altei ecuații sau, intrînd în panică, au renunțat să mai rezolve problema.

De aceea — și în timpul anului și în mod deosebit cu prilejul recapitulării — cer elevilor să explice ce reprezintă fiecare expresie din problema pe care o au de rezolvat și, după ce au pus problema în ecuație, fiecare expresie a acesteia.

Pentru a-i ajuta pe elevi în interpretarea corectă a textului unei probleme și în respectarea etapelor rezolvării ei cu ajutorul algebrei i-am obișnuit să formuleze mai întîi o schemă din care dependența între mărimi să apară cu claritate de la prima vedere. De exemplu, la o problemă ca următoarea — „Două secții ale unei fabrici de încălțăminte trebuiau să lucreze conform planului 4000 perechi de pantofi într-o lună. Prima secție a depășit planul cu 12 la sută și a doua cu 8 la sută pe lună. După trei luni, a doua secție a făcut cu 1080 de perechi pantofi mai mult decît prima. Care era planul lunar pentru fiecare?” — se întocmește o asemenea schemă:

$$I + II = 4000 \text{ perechi pantofi.}$$

$$I + \frac{12}{100} \text{ din } I$$

$$II + \frac{8}{100} \text{ din } II$$

După 3 luni $II > I$ cu 1080 perechi pantofi

Dînd o privire de ansamblu asupra întregii probleme, schema clarifică, după cum se vede, și dependența dintre mărimi, care se relevă astfel mult mai ușor. De asemenea în felul acesta se evită omiterea unor date din problemă (în cazul nostru, depășirea pe lună și apoi pe trei luni). Schema ajută atît la fixarea necunoscuteilor, cît mai ales la formularea sistemului.

Elevii sînt tentați în general să dea ca rezultat al problemelor valorile găsite pentru necunoscutele din problema respectivă. Unii dintre ei nici măcar nu cercetează întrebarea problemei și, indiferent de ceea ce cere aceasta, dau răspunsul valorii necunoscuteilor. De exemplu, dacă au notat timpul cu x , prezintă ca răspuns valoarea lui deși problema cerea să determine spațiul. Chiar în acele cazuri în care rezultatul este evident imposibil (de exemplu 2,5 oameni), unii elevi îl acceptă ca bun, întrucît el constituie valoarea lui x . Pentru a combate acest lucru cer cu insistență să se verifice soluțiile problemelor.

Prof. GRIGORE GHEBA

Nu numai o cuprindere orizontală

O preocupare esențială în activitatea profesorului care predă limba și literatura română la clasa a XI-a este — în această perioadă — recapitularea finală pentru examenul de maturitate. Desigur că în acest moment recapitularea devine actuală *expressis verbis*, dar ea nu este decît continuarea unui sistem început încă din primele clase, căci profesorul, conștient de răspunderea lui, urmărește de-a lungul anilor procesul de maturizare a gîndirii elevului prin planificarea din etapă în etapă a lecțiilor de recapitulare și sintetiză. Firește, clasa a XI-a și examenul de maturitate pun problema într-un mod nou și cu acuitate. Recapitularea finală, în vederea confruntării care conferă diploma de maturitate, se impune în această clasă și îndeosebi în ultimul ei trimestru ca o necesitate imperioasă.

Iată cîteva teme recapitulative pe care mi-am propus să le discut cu elevii — unele în trimestrul III, altele în ultima etapă a pregătirii pentru examenul de maturitate: „Imaginea frumuseților patriei în operele scriitorilor noștri”, „Satul, țărănul și problemele țărânimii în operele lui Liviu Rebreanu, Marin Preda, Titus Popovici”, „Trecutul istoric evo-

cat de scriitorii noștri”, „Evoluția nuvelei în literatura română”, I. Creangă, prezentare monografică”.

Ce urmăresc prin aceste teme?

Prima, formulată în mod expres mai cuprinzător, oferă prilejul controlului și sistematizării cunoștințelor despre mulți scriitori: Alecsandri, Eminescu, Coșbuc, Iosif, Topirceanu, Odobescu, Hogas, Sadoveanu, Bogza. Elevii sînt solicitați să-și trieze cunoștințele, să discearnă elemente comune și specifice, găsind nota diferențială în ansamblu și apoi comparativ (de exemplu, prezența omului în cadrul naturii), să urmărească evoluția unei specii literare (de exemplu pastelul). Voi cere elevilor ca, aplicînd noțiunile despre stil și versificație în analiza creației unui șir de scriitori, să releve raportul dintre conținut și formă și gradul de măiestrie artistică la care s-au ridicat marii noștri poeți și prozatori. Pe de altă parte, punîndu-i în situația să analizeze raportul dintre om și natură la Sadoveanu, Hogas, Bogza, le voi da prilejul să reliefeze și metoda de creație a acestor scriitori. Merghînd în adîncime, la esența fenomenului literar și analizînd forma ca expresie a conținutului, elevii, inclinați să dea aprecieri uniforme, egalizatoare vor putea stabili ei înșiși o ierarhizare a valorilor literaturii noastre, vor distinge culmile.

La tema „Trecutul istoric evocat de scriitorii noștri” îi voi îndruma pe elevi spre reliefați de creație evocative, a mijloacelor de realizare a culorii locale, spre analiza limbii și a stilului. În discutarea temei vom grupa scriitorii întîi pe epoci — de la generația patruzeciopistă pînă la literatura actuală — iar apoi după alte criterii: în raport cu metoda de creație, cu modul de prezentare a maselor populare și a personalităților istorice etc. Asemenea grupări ale operelor și scriitorilor în cadrul unei teme de sinteză îl deprînd pe elevi să găsească ei înșiși noi criterii, să sesizeze o pluralitate de aspecte și să le sistematizeze într-o expunere logică și coerentă.

În legătură cu oglindirea în literatură a satului și a problemelor țărânimii am avut în vedere faptul că Rebreanu, Marin Preda și Titus Popovici zugrăvesc epoci diferite, extrem de semnificative din viața țărânimii noastre, reflectînd complex structura de clasă a societății în epocile înfățișate, eroii din operele lor fiind produsul epocii respective. Analiza acestor opere îi va ajuta pe elevi să releve trăsăturile fundamentale ale realismului critic și realismului socialist și să-și consolideze cunoștințele în acest domeniu prin aplicații la texte deosebit de ilustrative în acest sens.

Introducerea temei referitoare la evo-

luptă nuvelei în planul de recapitulare are rostul de a-i deprinde pe elevi să axeze materialul pe teme, pe epoci și în funcție de metoda de creație într-un domeniu unde literatura noastră are creații de seamă, de o incontestabilă valoare artistică (Negruzzi, Caragiale, Slavici, Rebreanu etc.). Le voi cere elevilor să urmărească dezvoltarea istorică a speciei, să clasifice și să explice specificul nuvelei romantice, realiste și realist-socialiste, să urmărească preocuparea scriitorilor de a studia psihologia personajului, să releve lărgirea orizontului problematic în nuvela secolului al XX-lea, să reliefeze arta tipizării, a compoziției, prin aplicarea la concret.

Recapitularea monografică a lui I. Creangă — sugerată de comemorarea a 75 de ani de la moartea marelui nostru povestitor — are, la rândul ei, rostul de a-i obișnui pe elevi să valorifice lectura lor din publicistica literară de actualitate.

Atinse parțial în subiectele la care m-am referit mai sus, problemele romanului românesc în dezvoltarea sa istorică vor forma și obiectul unei teme de sinteză de sine stătătoare. Vom urmări evoluția romanului de la N. Filimon până la epoca contemporană, zăbovind ceva mai mult asupra problemelor care n-au fost cuprinse în programa anilor trecuți (de exemplu, asupra lui Duiliu Zamfirescu).

În funcție de timpul limitat ce-l avem la dispoziție pentru această perioadă de activitate, voi trata mai larg sau mai restrâns anumite probleme în raport cu nivelul claselor. Discuții mai amănunțite necesită poziția scriitorului față de subiectul tratat și măiestria artistică, elevii minimalizând adeseori tocmai aceste aspecte de mare importanță. Voi căuta să prezint și să completez cunoștințele elevilor mei în lumina unor studii prestigioase de istorie și critică literară apărute recent. Acest lucru este cu deosebire indicat la secția umanistică, unde începerea specializării impune un popas cu mai multe implicații și linii de perspectivă.

Asigurarea eficienței lecțiilor recapitulative pune și o seamă de probleme legate de modul cum se desfășoară ele. Este important, în această privință, să nu limităm discuțiile la povestirea subiectului și să nu întinzem la caracterizarea tuturor personajelor, pierzând timpul prețios cu amănunte nesemnificative. Controlul lecturilor integrale s-a făcut în cursul anului școlar; acum un asemenea control nu mai e nici operativ, nici eficient, dacă elevul n-a citit la timp, în întregime, operele analizate în clasă și dacă nu și-a completat, prin lecturi suplimentare, cunoștințele literare. Nu are deci rost să pretindem elevilor buni — în această perioadă de vîrf — să povestească subiectul unui roman, pentru ca vinătorii salvatorului „5” să mai prindă cîte ceva „după ureche”. Mult mai eficient este să folosim timpul pentru a-i ajuta să sintetizeze și să sistematizeze materialul în-sușit. Cît despre elevii mediocri, acestia trebuie scoși din mutism și antrenați în conversația colectivului activ, obligându-i să judece și să exprime corect și clar ceea ce au gândit asupra întrebării propuse. Nu vom apela numai la cei buni. O

lecție în care procedăm așa este spectaculoasă, dar lipsită de eficiență.

Reușita lecțiilor de sinteză depinde în mare măsură și de arta de a întreba, de priceperea de a pretinde răspunsuri gîndite, care să pătrundă în esența fenomenului, în raport cu vîrsta elevului și cu postulatele programei școlare. Caut să pun întrebări care să-i conducă pe elevi spre izvoare și influențe, să clarifice pluralitatea de condiții care au dus la maturizarea talentului scriitorilor studiați, să discearnă elementele comune în structura tipologică, să reliefeze pe de altă parte specificul care depășește cazul general, să-și dea seama cum unele elemente, abia prefigurate la început, devin esențiale în opera scriitorilor care-i urmează. Astfel conduși, elevii vor înțelege mai bine istoria literaturii noastre ca rezultatul unor acumulări care au făcut posibilă apariția unor culmi ca Eminescu, Arghezi, Sadoveanu, Rebreanu. Altfel, lecția se transformă într-o „causerie” ușoară, într-o improvizație ad-hoc, în care se spun lucruri la întîmplare.

Recapitularea trebuie să însemne nu numai o cuprindere orizontală, ci în aceeași măsură o pătrundere pe verticală, în esența fenomenului literar.

Prof. ANA COLȚAN

Lecțiile de sinteză la „Agricultură”

Obiectul „Agricultură”, alcătuit din mai multe discipline diferite — agrotehnie, horticoltură, zootehnie și mecanizarea agriculturii — a căror predare se desfășoară în decursul claselor V—VIII, constituie un sistem unitar de cunoștințe care se bazează unele pe altele și se completează reciproc. De aceea, forma didactică cea mai indicată pentru desfășurarea recapitulării este în cazul acestui obiect lecția de sinteză, completată, de la caz la caz, cu consultații individuale și colective.

Ca o formă specifică de recapitulare a materiei la agricultură se impune organizarea temelor aplicative, anunțate în prealabil elevilor pentru ca ei să aibă timp să le pregătească și concepute astfel încît pentru efectuarea lor să fie necesară consultarea principalelor capitole din materia claselor V—VIII. La anunțarea lecției de recapitulare este bine ca, pe lângă titlul temei, profesorul să prezinte elevilor și principalele părți ale acesteia (eventual sub forma unei scheme sintetice) și să le indice ce capitole sau

lecții trebuie să revadă pentru pregătirea temei respective. La stabilirea temelor de recapitulare este necesar să se țină seama în primul rînd de condițiile locale. Să presupunem că o școală este situată într-o regiune de dealuri, unde principalele probleme ale agriculturii și, totodată, principalele preocupări de producție ale cooperativelor agricole locale sînt îmbunătățirea solului prin aplicarea de amendamente și îngrășăminte, combaterea eroziunii și conservarea solului, prin valorificarea terenurilor în pantă, prin culturi de plante de nutreț și plantații pomicole. În acest caz li s-ar putea da elevilor o temă aplicativă intitulată: „Cum se valorifică terenurile agricole în pantă” prin cultura plantelor de nutreț — la clasa a V-a — și prin cultura pomilor și a vitei de vie — la clasa a VI-a. Subtitlurile acestei teme ar putea fi următoarele: mijloacele pentru sporirea fertilității solului în zona dealurilor și principalele lucrări agrotehnice pentru cultura plantelor agricole de nutreț — la clasa a V-a — și principalele lucrări pentru punerea în valoare a terenurilor în pantă prin plantații pomicole și măsurile agrotehnice de întreținere aplicate la aceste plantații — la clasa a VI-a. Pentru a pregăti această temă, elevii vor trebui să consulte capitolele despre sol (din care vor recapitula însușirile solurilor podzolice și caracteristicile zonei de dealuri), despre lucrările solului (din care vor recapitula cunoștințele despre lucrările solului pe terenurile în pantă) și despre tehnica de cultură a plantelor de nutreț din manualul pentru clasa a V-a. De asemenea, elevii clasei a VI-a, pentru recapitularea cunoștințelor referitoare la posibilitățile de valorificare a terenurilor prin plantații, vor consulta capitolele privind înființarea și întreținerea plantațiilor pomicole.

Numeroși profesori de agricultură, conștienți de avantajele recapitulării prin procedeul temelor aplicative — care, pe lângă că înlătură memorizarea mecanică, dau recapitulării un conținut practic interesant, orientează judicios studiul elevilor și stimulează interesul lor pentru o pregătire temeinică — au prevăzut în planurile lor de muncă asemenea teme. Profesorul de la Școala generală de 8 ani din Cîineni-Rimnicu Vîlcea, de pildă, situată în regiunea de munte, a stabilit printre altele, pentru clasa a VII-a, o temă aplicativă care se axează pe problemele creșterii animalelor în zonele de munte. Profesorul de la școala din Domnești-Curtea de Argeș a prevăzut o temă aplicativă privind dezvoltarea agriculturii în zonele de dealuri, pentru clasele a V-a și a VI-a. La școlile din Saraiu-Hîrșova și Negru Vodă (regiunea Dobrogea) temele aplicative se referă la dezvoltarea culturii cerealelor și plantelor tehnice punindu-se accentul pe mecanizarea agriculturii la clasele a V-a.

O problemă deosebită o ridică organizarea lecțiilor de recapitulare la clasa a VIII-a, ai cărei elevi urmează să susțină o probă orală la examenul de absolvire a școlii generale de 8 ani și din cunoștințele primite în cadrul acestui obiect de-a lungul claselor V—VIII. Urmărind prin recapitulare pregătirea în vederea acestui

examen, profesorii vor insista la clasa a VIII-a asupra principalelor capitole studiate în anii precedenți, ținînd, de asemenea, seama de specificul producției agricole locale.

Numărul și caracterul lecțiilor de recapitulare depinde nu numai de timpul rezervat prin programele școlare, de nivelul de pregătire al elevilor, de specificul clasei și al obiectului, în general, ci și de necesitatea adîncirii anumitor capitole în funcție de condițiile locale ale agriculturii.

Organizată cu grijă, recapitularea cunoștințelor de agricultură va contribui la cît mai buna pregătire a viitorilor absolvenți ai clasei a VIII-a de la școlile din mediul sătesc.

PETRE STĂNCULESCU

Două rubrici din jurnalul clasei

În ultima perioadă a anului școlar, datorită eforturilor depuse în scopul sistematizării cunoștințelor predate la toate disciplinele, se manifestă, în mod obișnuit, fenomenul suprîncercării elevilor, la care se adaugă și oboseala firească a muncii de peste an.

Între măsurile numeroase și îndeobște cunoscute menite să prevină acest fenomen aș vrea să mă refer la una care poate părea secundară dar care are implicațiile ei destul de importante. Aceasta privește două rubrici din jurnalul clasei, și anume tabelele „Subiectul lecției din care se face verificarea cunoștințelor elevilor” și „Tema scrisă efectuată de elevi pentru ziua respectivă”. În practică, aceste rubrici sînt completate de către responsabilul clasei sau de către profesor. Dar ele nu au scopul de a reaminti profesorului din ce lecție face verificarea sau ce teme a dat pentru acasă, ci de a anunța cu mai mult timp înainte, cel puțin cu cîteva zile (la începutul jurnalului se recomandă ca orarul să fie completat de diriginte pe timp de o lună) lecția din care se face verificarea și temele pentru acasă, astfel încît fiecare profesor să dozeze gradul de solicitare a eforturilor elevilor prin raportare la solicitările colegilor săi.

Neglijate sau completate greșit, aceste două rubrici duc la suprîncercarea elevilor; dimpotrivă, folosite în scopul în care au fost create, ele ne ajută să evităm suprîncercarea, mai ales în această perioadă a anului școlar. Este o „formă”, dar cu importante repercusiuni de „fond”.

Prof. I. PENTES
Strehaia

Memoria și gîndirea în procesul recapitulării

(Urmare din pag. 1)

port își impune în mod normal prezența în lecțiile curente, sau chiar în lecțiile recapitulative din timpul anului școlar, căci scopul acestora este totdeauna fixarea a ceea ce se știe pentru a se însuși mai bine ceea ce urmează. Dar în recapitularea de sinteză, cînd se reia întregul material predat de la începutul anului, perspectiva unor cunoștințe noi vrînd nevrînd este mascată. Sarcina principală este fixarea a ceea ce s-a însușit. Raportul cu viitoarele cunoștințe pare că nu s-ar mai aplica în acest caz. Și totuși, lucrurile nu trebuie să stea așa. Se știe că o informare cît de sumară, care îi pune în temă pe elevi cu ceea ce vor învăța în lecția curentă, le mobilizează selectiv atenția și le sporrește interesul pentru studiu. Dar cum se poate realiza orientarea față de noi cunoștințe atunci cînd se repetă numai ceea ce s-a învățat și cînd după această repetiție vine o întrerupere destul de îndelungată a activității? Există, credem, două posibilități de a face aceasta. Prima: elevul trebuie să aștepte la profesor că ceea ce a învățat pînă acum, chiar dacă știe foarte bine, nu este decît o parte din ceea ce se cunoaște despre fenomenele respective. A-l face pe elev conști-

ent de această perspectivă înseamnă a-l pregăti, a-l orienta pentru viitor, chiar dacă nu se anticipează asupra conținutului ca atare al noilor cunoștințe. Lecțiile recapitulative oferă efectiv această posibilitate deoarece, după ce elevii au parcurs o etapă mare a studiului și sînt foarte tentați să considere încheiat cercul cunoștințelor, deschiderea perspectivei le va sensibiliza curiozitatea.

Cealaltă posibilitate la care ne referem privește legătura dintre diferitele discipline. Unele materii, ca matematica și fizica sau fizica și chimia sînt legate între ele, am spune, inevitabil. Relațiile dintre științele învățate în școală depășesc însă cu mult cadrul raporturilor obligatorii, de tipul celor amintite. Or, din necesitatea de a da cunoștințe cît mai exacte în cadrul unei anumite materii, ca și din cerința de a disciplina gîndirea copiilor astfel încît să se evite amestecul nedorit al unor cunoștințe întîmplătoare, nelegate organic de conținutul lecțiilor, pe parcursul predării nu se creează întotdeauna condiții pentru realizarea relațiilor de care aminteam. Dacă și recapitularea de sinteză trece peste acest aspect, elevii vor fi lipsiți de unul din elementele esențiale ale perspectivei lor în munca de învățare. Căci cu cît

trec anii de școală și crește bogăția cunoștințelor, cu atît se clarifică baza unei înțelegeri mai aprofundate a fenomenelor realității prin cunoașterea lor științifică, cauzală. Dar această bază devine autentică și este eficientă cu adevărat numai dacă elevul este făcut conștient și îndrumat intenționat spre înțelegerea legăturii dintre cunoștințele dobîndite la diferite materii. Recapitularea favorizează așadar în mare măsură deschiderea perspectivei intelectuale a elevilor.

Ca parte integrantă a însușirii cunoștințelor, recapitularea este și un prilej de a-l învăța pe elev cum să învețe. În mod obișnuit, pentru marea majoritate a temelor pe care le are de efectuat acasă, fiecare elev se „descurcă” cum știe, el posedînd chiar din prima clasă capacitatea generală de a învăța fără ca cineva să-l îndrume special în acest sens: poate memora multe imagini și cuvinte, poate reproduce corect ceea ce a memorat etc. Dar cerințele însușirii științei sînt foarte numeroase și simpla căutare a unui mod de învățare dintre cele deja cunoscute face des de des să apară dificultăți de fixare și înțelegere a căror depășire cere eforturi individuale deosebite, care nu întotdeauna se încheie cu succes. Chiar dacă am considera că pro-

cesul de predare a cunoștințelor s-a desfășurat absolut corect și că, în plus, elevii au primit pe parcurs și îndrumări speciale legate de felul cum trebuie să lucreze temele pentru acasă (lucru strict necesar, de altfel), este limpede că tot mai rămîne încă de lucru pentru ca cele însușite să poată fi apreciate ca temeinice. Aici intervine recapitularea de sinteză, adică reordonarea materialului învățat, regruparea lui după criterii noi, relevarea esențialului și eliminarea accidentalului. Se desprinde deci concluzia că recapitularea nu trebuie lăsată la latitudinea căutărilor și încercărilor individuale ale elevului. Și aceasta, cu atît mai mult cu cît ea este în principiu o activitate mai grea, mai pretențioasă decît învățarea lecțiilor curente, cerînd reconstituirea în timp scurt și cu o notă pregnantă de sinteză a unei materii voluminoase. Dacă ne vom mulțumi să anunțăm că pentru ora viitoare trebuie repetate acasă trei sau cinci lecții din manual vom scădea mult din valoarea instructivă a acestei activități. Se impune, de aceea, să dăm elevilor indicații precise asupra felului cum trebuie să repete materialul, să le trasăm cîteva jaloane generale privind evitarea amănuntelor, alegerea exemplorilor celor mai bune, aducerea unor exemple noi etc., să le propunem chiar o schemă a punctelor principale care urmează a fi special reținute, sau întrebări care cer răspuns obligatoriu — un fel de schelet logic al capitolelor care face obiectul fiecărei ore de recapitulare. Este bine să le explicăm elevilor că nu vom urmări să vedem cît de bine au memorat fiecare cuvînt din textul celor cîteva lecții date

spre repetare, ci cum le-au înțeles, puterea de a judeca, de a gîndi, de a sintetiza materialul învățat. Un bun mijloc de recapitulare sînt schemele grafice conținînd idei principale și exemple. Acestea se pot folosi cu condiția ca elevii să fie învățați să le aleatăiască, comparîndu-se în clasă, la tablă, schemele făcute de diferiți elevi, dîndu-se scheme model etc.

Și în modul de a aprecia răspunsurile date de elevi în orele de recapitulare, ca și în întreaga desfășurare a acestor ore există prilejul de a le arăta cum trebuie organizat mintal, în timpul repetării, cunoștințele. Dacă un elev răspunde reproducînd ad litteram conținutul unei lecții din manual — dovedind desigur că a repetat lecția, dar că nu a repetat-o așa cum trebuie, — este bine să-l oprim și să-l facem atenți și pe ceilalți elevi asupra greselii făcute, ilustrînd în același timp concret, pe ideile respective, care ar fi trebuit să fie răspuns corect. La fel, este indicat să ne oprim în fața unui răspuns sintetic, de bună calitate, nu numai pentru a-l aprecia în general, ci pentru a scoate în evidență concret calitățile lui, căile folosite de elevul respectiv pentru sintetizarea și organizarea cunoștințelor din carte.

În felul acesta, pe lângă fixarea cunoștințelor, recapitularea va slui și scopul formării unor modele superioare de învățare, de valoare cărora elevul însuși va deveni conștient și care vor contribui direct la dezvoltarea gîndirii lui.

VALENTINA RADU
cercetător principal
la Institutul de psihologie
al Academiei R.P.R.

EDUCAȚIA FIZICĂ ÎN ȘCOALĂ

Cîteva constatări

Prin specificul său, educația fizică are un rol deosebit de important în dezvoltarea armonioasă a organismului elevilor, în întărirea sănătății lor și în dezvoltarea capacității lor de muncă. Alături de celelalte laturi ale educației comuniste, educația fizică contribuie totodată la dezvoltarea multilaterală a personalității elevilor. Pe lângă faptul că îi înarmează cu un sistem de cunoștințe, de priceperi și deprinderi de mișcare de bază, ea exercită și o puternică influență în formarea trăsăturilor morale, de voință și de caracter.

Realizarea sarcinilor educației fizice în școală se asigură prin ansamblul măsurilor luate de către toți factorii care răspund de procesul de învățămînt, profesorii de educație fizică revenindu-le principala îndatorire, aceea de a valorifica la maximum întreaga lor pregătire de specialitate și experiența dobîndită în asigurarea pregătirii fizice generale a elevilor.

Planificarea temelor trimestriale, folosirea judicioasă a mijloacelor indicate de programele elaborate pentru fiecare clasă, folosirea la maximum a bazelor materiale pentru educația fizică, luarea în seamă a particularităților morfologice, funcționale și psihice ale elevilor care, în diferitele etape ale școlarității, prezintă aspecte specifice, constituie probleme de o importanță deosebită pentru a asigura o eficiență crescută aplicării sistemului de educație fizică în școală.

Pornind de la aceste considerente, o brigadă a Ministerului Învățămîntului a controlat felul cum este organizată, îndrumată și sprijinită activitatea de educație fizică și sport din școlile de cultură generală din regiunea Suceava. Constatările făcute cu acest prilej prezintă interes pentru toate organele de îndrumare și control din învățămînt, pentru conducerile de școli și în special pentru profesorii de educație fizică, care, o dată cu reînceperea activității în aer liber, trebuie să valorifice la un nivel crescut posibilitățile materiale ale școlilor și măiestria lor pedagogică în scopul realizării unor indici cît mai ridicați în pregătirea elevilor.

Din controlul efectuat s-a constatat că secțiile de învățămînt s-au preocupat într-o măsură mare măsură ca în anii precedenți de a transmite la timp, în școli, instrucțiunile Ministerului Învățămîntului privitoare la educația fizică a elevilor. Unele secții de învățămînt, cum sînt acelea din orașele Dorohoi și Botoșani, au acordat o atenție sporită dezvoltării bazei materiale pentru educația fizică și au îndrumat îndeaproape activitatea cercurilor pedagogice de specialitate.

În majoritatea școlilor controlate s-au aplicat corect prevederile planului de învățămînt, atît pentru orele de clasă, cît și pentru orele de activități sportive. Trebuie menționat însă că la clasele a XI-a ale școlilor medii din orașele Suceava și Dorohoi orele de activități sportive — e drept, facultative pentru elevi — nu au fost normate și în consecință, elevii care au dorit să participe la aceste activități nu au avut această posibilitate.

În ansamblu, se constată o preocupare sporită a profesorilor pentru a asigura un conținut corespunzător orelor de educație fizică și activităților sportive. Poate fi evidențiată activitatea profesorilor Mihai Moldovan (Școala medie nr. 2 din Suceava), Stela Stîncel (Școala generală de 8 ani nr. 2 din Suceava), Viorica Diaconu (Școala medie nr. 2 din Dorohoi), Mihai Grigoraș (Școala medie din Vatra Dornei) ș.a. care caută să asigure o bună pregătire elevilor lor prin folosirea unor mijloace variate de la o clasă la alta, prin lecții dense, prin repetări suficiente, acordînd o atenție deosebită atît formării

și consolidării deprinderilor motrice, cît și dezvoltării calităților fizice de bază, urmărind în principal pregătirea fizică generală a elevilor. Într-o serie de clase, însă, nivelul de pregătire al elevilor nu este la toate capitolele, în concordanță cu cerințele programei școlare.

O serie de profesori (Letiția Căldare și Emil Topa de la Școala medie nr. 1 din Suceava, Marin Holovca și Eugen Astalaș de la Școala medie din Vatra Dornei, Marioara Ștefănescu de la Școala generală de 8 ani nr. 2 din Suceava, Alexandru Avramiuc de la Școala medie nr. 2 din Dorohoi ș.a.) și-au întocmit în mod nejudicios planurile calendaristice, acestea reflectînd modul greșit în care au conceput pregătirea elevilor. Astfel, în multe cazuri nu se respectă cerințele programei școlare, planificîndu-se probe de control pe care acestea nu le prevăd. În majoritatea cazurilor, din planurile calendaristice lipsește una din cele mai importante probe de control — parcursul cu obstacole, care oferă posibilitatea să se verifice măsura în care elevii pot aplica în condiții schimbate temele însușite de-a lungul unui trimestru. O altă deficiență în alcătuirea planurilor calendaristice se referă la modul în care sînt eșalonate temele de-a lungul trimestrului și măsura în care acestea au legătură cu pregătirea elevilor în vederea trecerii normelor de control. De exemplu, profesorii Alexandru Avramiuc și Maria Loghin, de la Școala medie nr. 2 din Dorohoi, prevăd ca teme de lecții, la clasa a V-a, „Strigarea numerelor” — „Lupta cocoșilor” — „Cine iese din cerc” etc., iar profesora Marioara Ștefănescu, de la Școala generală de 8 ani nr. 2 din Suceava, planifică la clasa a VIII-a cinci lecții de șah și șapte lecții de „gimnastică polisportiva”.

Nivelul scăzut de pregătire al unor elevi se datorește și faptului că în cadrul lecțiilor nu se acordă întotdeauna suficientă atenție tuturor factorilor care se includ în noțiunea de pregătire fizică generală. Dacă problema formării deprinderilor motrice de bază și în special a deprinderilor specifice diferitelor ramuri de sport este de obicei prezentă în preocuparea profesorilor, problema dezvoltării calităților fizice este neglițată aproape complet, la fel ca și problema dezvoltării calităților morale și de voință. Astfel, multe din lecțiile la care s-a asistat au avut un conținut sărac în exerciții pentru dezvoltarea corespunzătoare a principalelor grupe musculare. Exercițiile folosite în partea pregătitoare a lecțiilor, foarte reduse ca număr, s-au repetat mecanic de la o lecție la alta, neaducînd nimic nou. Ele au avut mai mult caracterul unor exerciții de inviorare, necontribuind prin nimic la pregătirea organismului pentru activitatea din partea fundamentală a lecției. De asemenea, la lecțiile ținute de profesorii Marioara Ștefănescu, Ilarion Căldare, I. Acojocăriței, Marin Mandache, Liviu Topa, Letiția Holovca ș.a. au lipsit complet, din partea fundamentală exercițiile pentru dezvoltarea fizică.

Scăderea intensității efortului în partea fundamentală a lecției constituie o altă cauză care determină o influență scăzută a întregii lecții asupra dezvoltării organismului. Slaba preocupare a unor profesori pentru buna organizare a colectivului clasei în această parte a lecției, precum și folosirea insuficientă a materialelor sportive, a aparatelor de care dispune școala, fac ca cele mai multe din lecțiile lor să nu-și atîngă scopul, elevii nedobîndind aproape nimic nou pentru activitatea viitoare. De exemplu, profesorul I. Acojocăriței, de la Școala generală de 8 ani nr. 1 din Dorohoi a folosit, în realizarea unei teme din jocul de bas-

chet, o singură minge la o clasă de 30 de elevi. La Școala generală de 8 ani nr. 2 din Suceava, profesoara Marioara Ștefănescu a folosit doar două mingi într-o lecție de activități sportive cu secția de baschet a școlii.

Dacă la școlile medii nr. 1 și nr. 2 din orașul Dorohoi, la Școala generală de 8 ani nr. 2 din același oraș, precum și, în parte, la Școala medie nr. 1 din Suceava se vedește preocupare pentru prezentarea elevilor într-o ținută corespunzătoare la lecții, la alte școli elevii lucrează adesea în uniforma școlară, în pulovere prea groase, în cămăși etc. — lucru complet contraindicat și neigienic. Preocuparea scăzută pentru o ținută corespunzătoare a elevilor la orele de educație fizică se datorește și faptului că o serie de profesori — ca I. Acojocăriței, Liviu Topa, Marin Holovca etc. — vin chiar ei la lecții într-o ținută necorespunzătoare.

Se manifestă, totodată, o exigență scăzută față de ținuta corpului elevilor în timpul efectuării exercițiilor. Apoi comenzile folosite de unii profesori (I. Acojocăriței, Marin Holovca, Marioara Ștefănescu, Sandu Scripnicu etc.) sînt de cele mai multe ori inexacte și depășite ca terminologie. De asemenea, nu se acordă atenția cuvenită momentelor în care grupele trec de la un aparat la altul, momente importante pentru întărirea disciplinei elevilor.

Pentru remedierea lipsurilor constatate și pentru a ridica pe o treaptă superioară predarea lecțiilor de educație fizică sînt necesare măsuri la nivelul organelor care răspund de buna desfășurare a procesului de învățămînt, precum și la nivelul profesorilor de educație fizică. Astfel, inspectorii metodiști sînt chemați să acorde o mai mare atenție îndrumării responsabililor de cercuri pedagogice și metodiștilor voluntari, discutînd și stabilind cu aceștia măsurile concrete ce urmează a fi luate în fiecare raion sau oraș. Este necesar ca în cercurile pedagogice ale profesorilor de educație fizică să se dezbată în amănunțime probleme privitoare la felul cum se poate realiza în lecții pregătirea elevilor, la urmărirea realizării anumitor obiective de-a lungul unui trimestru sau an școlar (de exemplu, pregătirea elevilor în vederea trecerii cu succes a probelor și normelor de control, dezvoltarea calității morale și de voință ale elevilor, întărirea disciplinei și a ordinii etc.).

Ansamblul măsurilor ce se vor lua pentru îmbunătățirea conținutului orelor trebuie completat cu măsuri care vizează întărirea bazei materiale pentru educația fizică. Intrucît în această perioadă centrul de greutate al activității de educație fizică și sport se mută pe activitatea în aer liber, este necesar ca organele de învățămînt și conducerile de școli să acorde o atenție deosebită punerii la punct a bazelor sportive amenajate în curțile școlilor, dezvoltării acestora și dotării lor cu aparatura și instalațiile necesare.

Profesorii de educație fizică, avînd în permanență sprijinul inspectorilor și al conducerilor de școli, sînt chemați ca, printr-o muncă de calitate, să-și aducă partea lor de contribuție la ridicarea pe o treaptă superioară a nivelului predării educației fizice, cerință de bază în realizarea sarcinilor importante care stau în fața școlii pe linia întăririi fizice și morale a tîneretului.

MIHAIL TÎRNOVEAN
șeful serviciului de cultură fizică din Direcția activităților educative din Ministerul Învățămîntului

VLADIMIR SIMIONESCU
inspector metodic

Antrenament de handbal la Școala medie nr. 41 din Capitală.

Un concurs școlar de gimnastică

Elevii școlilor medii cu program special de educație fizică au participat de curînd, în deschiderea seriei concursurilor și campionatelor republicane rezervate elevilor, la o întrecere care s-a desfășurat la Rîmnicu Vilcea. Întrecerea a constituit un bun prilej de trecere în revistă a valorii elementelor de perspectivă pe care le are în școli gimnastica noastră de performanță. A fost, așa cum remarcă și delegații Ministerului Învățămîntului și ai federației de specialitate, nu numai un bilanț al muncii desfășurate de elevi și profesori, ci și o veritabilă confruntare sportivă pe țara a juniorilor din principalele centre cu tradiție în gimnastică.

Positiv este faptul că întrecerea a marcat un progres calitativ evident mai ales în ce privește ținuta tînerilor gimnasti — element esențial în această ramură sportivă — ca și în ce privește atenția pentru execuții corecte. S-a constatat un plus de expresivitate în evoluția fetelor, un plus de siguranță în băieți. Toate acestea dovedesc că, în cele mai multe cazuri, s-a muncit bine, că roadele eforturilor desfășurate ani de-a rîndul în școli nu s-au lăsat așteptate. Merită a fi evidențiate echipele feminine ale școlilor medii cu program de educație fizică din București, Brașov, Timișoara, Iași și Rîmnicu-Vilcea, cele masculine din București, Tg. Mureș, Rîmnicu Vilcea și Iași. Aceste formații au cules cele mai multe aplauze (și, bineînțeles, cele mai mari note) pentru evoluția lor plină de acurateță, apropiată de cerințele gimnasticii de performanță.

La individual, concursul republican de la Rîmnicu Vilcea s-a impus prin prezența unor sportivi și sportive cu incontestabile calități. La cei mai mici, juniorii din categoriile a II-a și I s-au distins Alexandru Olteî (Rm. Vilcea), Adrian Stoica (Buc.), Rodica Secoșan (Timișoara), Adriana Marinescu (București). La seniorii din categoria a II-a — Petre Mihaiuc (București), Gheorghe Păunescu (Craiova), Nicolae Butnaru (București). La categoria I — Petre Potovaru (București), Gheorghe Mutu (Craiova), Liliana Duiacu (Brașov), Rodica Știrbu (București). Dintre concurențele la maestre s-au distins Lucia Chiriță și Elena Solomon, ambele din București. Reiese, deci, că în școli

cresc multe elemente de perspectivă.

N-am fi însă obiectivi dacă, referindu-ne la întrecerea de gimnastică de la Rîmnicu-Vilcea, n-am arăta și unele scăderi care se cer a fi consemnate, în vederea remedierii lor. Prima și cea mai supărătoare carență a întrecerii a constituit-o goana cu orice preț după rezultate a unora dintre echipe, a reprezentativei Școlii medii nr. 2 din Brașov mai ales. Există desigur o circumstanță atenuantă pentru antrenorul prof. N. Sebeșan: regulamentul lasă liberă participarea concurenților la orice categorie de clasificare, indiferent de pregătire. Școala brașoveană a aliniat o formație cu nu mai puțin de 4 concurenți (din 6), care au lucrat la categoria I seniori, deși nici performanțele lor anterioare și nici pregătirea actuală nu le confereau dreptul de participare. De aici greșeli în execuții și, mai mult, pericolul unor accidente. Se face simțită necesitatea modificării unor clauze din regulamentul, eventual prin fixarea unor norme de control.

Au lăsat de dorit și arbitrajele. Lipsa de omogenitate a corpului de arbitri în aprecierea executării exercițiilor a dat naștere la multe discuții și controverse. Mai mult, s-a mers pînă la țîrguieii cu arbitrii (la fete îndeosebi), ceea ce a provocat o atmosferă puțin propice bunei desfășurări a concursului. Soluția de a se apela la arbitri calificai, și mai ales neutri, rămîne cea mai indicată.

În fine, trebuie să vorbim și despre alegerea locului de dispută a finalei. Orașul Rîmnicu-Vilcea, pitoresc, primitor, s-a arătat a fi de fiecare dată o gazdă ideală. Numai că, pentru gimnastică, posibilitățile lui de a găzdui un concurs sînt insuficiente. De aici, o soluție de compromis: desfășurarea întrecerilor în două săli separate, una pentru băieți și alta pentru fete. Mai mult, în aceeași sală, din cauza spațiului restrîns, nu s-a putut lucra concomitent la mai mult de două aparate. Este ușor de imaginat cît de greu a putut fi urmărit un asemenea concurs. În cazul gimnasticii, organizatorii vor trebui să aibă în vedere orășe în care există săli corespunzătoare (București, Brașov, Cluj, Iași, Craiova, Timișoara, Galați).

TIBERIU STAMA

Ziua independenței, ziua victoriei

(urmare din pag. 1-a)

Cauza dreaptă la care au înțeles și căreia i se dedicau cu toată ființa lor luptătorii, puternica înfrînere a luptei revoluționare a maselor populare din țară, cuvîntul înflăcărat al Partidului Comunist au generat pe front și în spatele frontului un adevărat eroism de masă. Cimpurile de bătălie ale războiului eliberator au fost presărate cu jertfele a zeci și zeci de mii de ostași români, ale căror nume au fost scrijelate pe simple scindurile de brad de către tovarășii de arme, în răstimpurile dintre două atacuri, cu virful baionetei înroșit în foc. Pierderile armatei române pe frontul antifascist reprezintă aproape 170 000 de oameni. În rîndurile lor s-au aflat și numeroși slujitori ai școlii, învățători și profesori, al căror sînge a curs împreună cu al ofițerilor și soldaților cărora, în neuitații ani de școală, le-au vegheat învățarea primelor litere ale alfabetului, le-au împărtășit comorile științei și culturii, le-au sădit în suflete minunata floare a dragostei de patrie și popor.

Eroismul luptătorilor din tranșee s-a îngemănat cu spiritul de abnegație și sacrificiu al oamenilor muncii care, răspunzînd chemării Partidului Comunist Român — „Totul pentru front, totul pentru victorie!”, au produs și trimis frontului tot ceea ce era trebuit pentru înfrîngerea dușmanului. De la începutul operațiilor (noaptea din 24 spre 24 august 1944) și pînă la întoarcerea în țară a tuturor unităților operative (septembrie 1945), efortul economic al țării noastre pentru înfrîngerea Germaniei fasciste s-a cifrat la mai mult de un miliard de dolari (valută 1938), ceea ce reprezintă o sumă echivalentă cu aproximativ de patru ori cheltuielile bugetare ale statului român pe exercițiul financiar 1937—1938.

Cu prilejul celei de-a douăzecea aniversări a Zilei Victoriei, poporul nostru își îndreaptă gîndurile cu emoție și recunoștință către eroicii soldați și ofițeri români și sovietici care și-au dat viața pentru cauza sfîntă a libertății patriei, către luptătorii de pretutindeni căzuți în înverșunată luptă pentru nimicirea fascismului german.

În anii care au trecut de la terminarea celui de-al doilea război mondial, geografia politică a lumii a cunoscut transformări profunde: s-a format sistemul mondial socialist, factor hotărîtor al dezvoltării istorice a societății; sub loviturile mișcării de eliberare națională s-a prăbușit, în ansamblu, sistemul colonial; au luat o amploare fără precedent mișcarea muncitorească și democratică, mișcarea comunistă internațională; s-a creat un larg front al partizanilor păcii. Raportul de forțe în favoarea socialismului și păcii întărește convingerea popoarelor că stă în puterea lor să izbăvească omenirea de flagelul războaielor pustiitoare.

Manifestînd un înalt simț de răspundere pentru salvarea păcii — cauza vitală a întregii omeniri, Republica Populară Română, unindu-și eforturile cu celelalte țări socialiste, cu toate forțele progresului, ale înnoirii lumii, militează neabătut pentru destinderea încordării internaționale, pentru zădărnicierea acțiunilor agresive ale imperialismului. Partidul și guvernul nostru sprijină dreptul popoarelor de a dispune singure de soarta lor, duc o politică de dezvoltare și colaborării între state cu orînduirii sociale diferite, pe temelii principii coexistenței pașnice, se pronunță pentru lichidarea urmărilor celui de-al doilea război mondial, desființarea bazelor militare și retragerea trupelor de pe teritorii străine, dezarmarea generală, pentru orice inițiativă și măsuri menite să asigure securitatea popoarelor și să preîntîmpine o nouă conflagrație mondială. Impieună cu întreaga opinie publică internațională, poporul nostru condamnă acțiunile cercurilor extremiste ale imperialismului care creează noi focare de tensiune, cum este agresiunea deliberată a S.U.A. împotriva poporului vietnamez și intervenția în Republica Dominicană. Astfel de acte primejdioase impun mobilizarea tuturor forțelor socialismului, democrației și progresului pentru a asigura triumful nobililor țeluri ale păcii.

Sărbătorind a 20-a aniversare a Victoriei și Ziua independenței de stat a României, oamenii muncii din patria noastră dau viață sarcinilor desăvîrșirii construirii socialismului, întîmpinînd cu noi succese cel de-al IV-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român, expresie a hotărîrii lor de a ridica patria pe noi culmi ale progresului și civilizației, de a contribui cu toate forțele la victoria cauzei socialismului și păcii în lume.

CONCURSURI

Institutul pedagogic de 3 ani din Pitești anunță scoaterea la concurs a postului de șef de laborator, poziția 9 din statul de funcțiuni al catedrei de științe agricole, disciplina horticultură.

Cererile de înscriere la concurs se vor înainta rectoratului Institutului pedagogic de 3 ani din Pitești, str. Gh. Doja nr. 41, în termen de o lună de la data publicării prezentului anunț, însoțite de următoarele acte: copie legalizată de pe actele de studii; lucrările științifice ale candidatului, într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activității profesionale și sociale, eliberat de instituția (întreprinderea) la care își are funcția de bază sau recomandarea șefului de catedră în cazul cînd candidatului funcționează în învățămîntul superior; certificatul de vechime în muncă, eliberat de unitatea în care lucrează; memoriul de activitate didactico-științifică, semnat de candidat, în 5 exemplare.

* Institutul politehnic din Iași anunță ocuparea prin concurs a următoarelor posturi didactice:

1) profesor la catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplina tehnologia fibrelor artificiale și sintetice;

2) asistent la catedra de utilizări electrice și automatizări, disciplina partea electrică a centralelor și stațiilor.

Cererile de înscriere se vor înainta, în decurs de o lună de la publicarea prezentului anunț, la rectoratul Institutului politehnic din Iași, calea 23 August nr. 11, însoțite de următoarele acte:

1) profesor la catedra de fizică și matematici, poziția IX/2, disciplina fizică și meteorologie, de la Facultatea de medicină veterinară;

2) conferențiar la catedra de fitotehnie, poziția VI/8, disciplina plante de nutreț, pășuni și fînete de la Facultatea de medicină veterinară.

Cel care dorește să participe la concurs vor depune, în termen de o lună de la apariția prezentului anunț, la rectoratul Institutului, o cerere de înscriere la concurs însoțită de următoarele acte în dublu exemplar: copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent de studii superioare; copie legalizată de pe atestatul de profesor sau conferențiar; certificatul de caracterizare a activității profesionale și sociale, eliberat de instituția (întreprinderea) în care acesta își are funcția de bază; memoriul de activitate didactico-științifică, semnat de candidat; autobiografia.

Pentru postul de asistent: copie legalizată de pe actele de studii; lucrările științifice ale candidatului, într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activității profesionale și obștești, eliberat de instituția (întreprinderea) la care acesta își are funcția de bază sau recomandarea șefului de catedră în cazul cînd candidatului funcționează în învățămînt; certificatul de vechime în muncă, eliberat de unitatea în care funcționează; memoriul de activitate didactico-științifică, semnat de candidat; autobiografia.

* Institutul agronomic „N. Bălcescu” din București anunță scoaterea la concurs a următoarelor posturi:

1) profesor la catedra de fizică și matematici, poziția IX/2, disciplina fizică și meteorologie, de la Facultatea de medicină veterinară;

DE LA MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Candidații la examenul de absolvire și la concursul de admitere în școala medie în sesiunile iunie—august 1965 vor pregăti din manualul de limba română pentru clasa a V-a (ediția 1961), următoarele lecturi literare:

Mama de G. Coșbuc, Cîntecul răzeșului, Domnu' Trandafir de M. Sadoveanu, Viziță de I. L. Caragiale, Sergentul de V. Alecsandri, Uzina vie de Al. Sahia.

Din manualele claselor VI, VII, VIII vor recapitula lecturile și

noțiunile de teorie literară cuprinse în edițiile 1962 (cl. a VI-a), 1963 (cl. a VII-a), 1964 (cl. a VIII-a).

* Aceste texte se află și în manualul ediția 1962 (clasa a V-a) pentru școala de 8 ani.

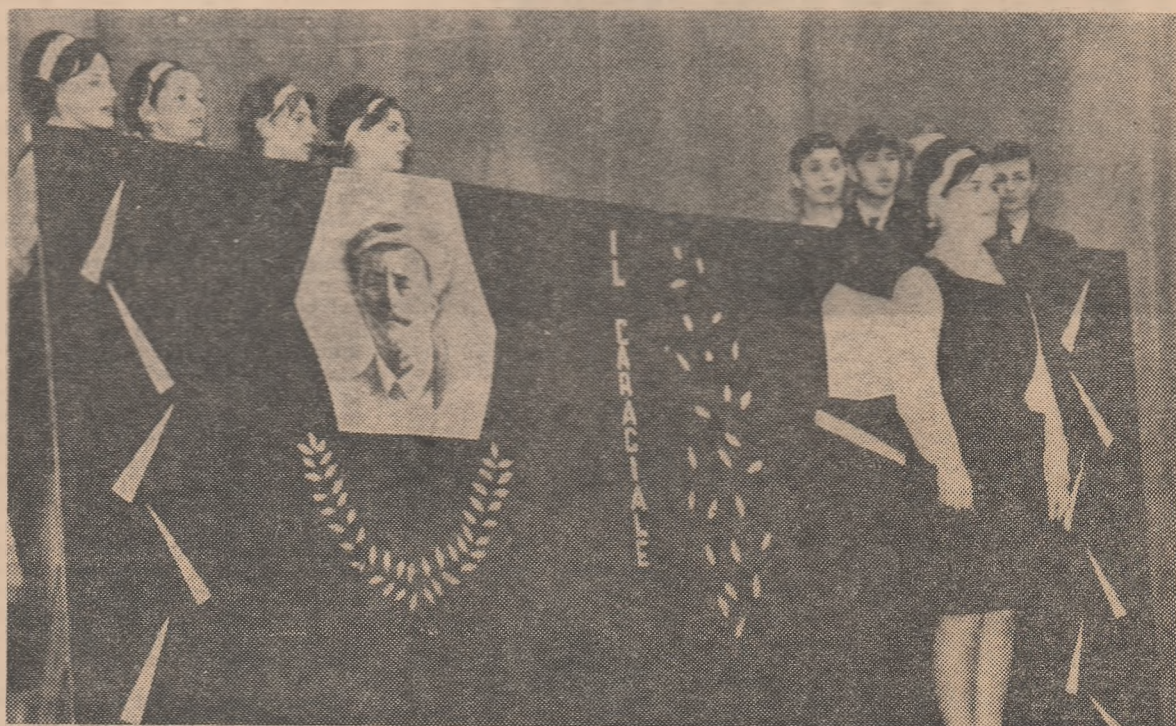
Manifestări artistice ale elevilor

Obişnuiți să considerăm manifestările artistice ale tineretului școlar mai mult din punctul de vedere al valorii lor educative, am avut de data aceasta plăcuta surpriză de a putea aprecia și ținuta artistică a unui program de concert susținut de elevi. Recent, sub conducerea profesorului și compozitorului Nelu Ionescu, formația corală a Școlii medii „Mihai Eminescu” din Capitală a reafirmat, pe scena Teatrului de operă și balet al R.P.R., calitățile care i-au adus premiul I pe țară la Concursul cultural-

zentînd o trecere în revistă a majorității genurilor și speciilor folclorului nostru muzical, cu aspecte mergînd de la tradițional pînă la nou. Partea a doua a programului a permis o și mai elocventă desfășurare a posibilităților formației. După cîteva coruri pe versuri de Eminescu (muzica de D. G. Kiriac, N. Oancea și N. Ionescu), interpretarea unor piese dificile — cum a fost de pildă fragmentul din finalul Simfoniei a IX-a de Beethoven — a încheiat în chip strălucit concertul, la reusita căruia prof. Grigore Băr-

frumos și al dezvoltării aptitudinilor artistice ale elevilor, la Școala medie „I. L. Caragiale” din Capitală se acordă multă atenție îndrumării activității artistice pe care o desfășoară aceștia. Nu de mult, brigada de agitație artistică a școlii a prezentat, la faza pe Capitală a concursului cultural-artistice al elevilor, un izbituit program intitulat „D-ale școlii medii I. L. Caragiale”, pentru care a obținut premiul I.

Rezultatul acesta se datorește atât stăruinței cu care s-au pre-

Moment din spectacolul „D-ale Școlii medii I. L. Caragiale”

artistic al elevilor în anul 1964.

Programul, bogat și echilibrat, a cuprins lucrări de autori români și străini, variînd ca gen de la prelucrări de folclor și cîntece de mase pînă la operă și simfonie. Am putut admira justetea intonației, corectitudinea frazării, o dinamică variată și mai ales supletea cu care cei peste două sute de coriști au răspuns intențiilor dirijorului. Omogenitatea ansamblului și interpretarea de nivel superior au demonstrat serioasă muncă de pregătire care a stat la baza organizării concertului.

În prima parte au reținut atenția cele 12 cîntece populare armonizate de Nelu Ionescu, repre-

găuanu (fost elev al școlii) a adus o prețioasă contribuție prin fidelitatea și acuratețea acompaniamentului la pian.

Cu toată lipsa lor de experiență, soliștii elevi au învins în general dificultățile partiturilor. O mențiune aparte se cuvine Cristinei Matei, elevă în clasa a X-a pentru deosebita sensibilitate și promițătoarea înclinație spre compoziție („În fereastra dinspre mare”).

Profesorul Nelu Ionescu a condus cu o gestică sobră și sugestivă, stăpinînd cu autoritate corul.

FLORIN GEORGESCU

În scopul cultivării interesului și dragostei elevilor pentru tradițiile poporului nostru, a mîndriei pentru valorile culturale create de-a lungul veacurilor, ca și al cultivării gustului pentru

gătit elevii, cît și îndrumării competente pe care au asigurat-o cadrele didactice. Membrii brigăzii sint elevi cu o situație bună și foarte bună la învățătură. Sub conducerea profesorilor, ei au trecut încă din timpul vacanței de iarnă la pregătirea programului cu care urma să se prezinte la concurs, dovadă inițiativă și talent. Repetițiile au decurs într-o perfectă disciplină, elevii muncind cu interes și tragere de inimă. Mulți dintre ei s-au comportat ca adevărați regizori, scenariști, muzicieni.

Întrecerea n-a fost ușoară, întrucît toate echipele concurente s-au pregătit cu minuțiozitate. Cu atît mai mult preț a avut în ochii elevilor distincția primită care, confirmînd ținuta ridicată a echipei lor, i-a mobilizat la noi eforturi pentru a o îmbunătăți și mai mult.

G. DRAGAN

A apărut

„Revista de pedagogie”

nr. 4, aprilie 1965

ÎN SUMAR:

STUDII ȘI CERCETĂRI

Paul Popescu-Neveanu: Evoluția principiilor didactice și cerințele contemporane.

O. Safran, B. Brațu, M. Cosma, D. Macădțiob: Elevul ca obiect și subiect al educației.

P. Bărbulescu, A. Cazacu și A. Vasilescu: Constituirea idealului de viață la adolescenți.

C. Marinescu, O. Oprea, M. Sandu, M. Georgescu, Al. Filipovici: Creșterea eficienței lecției la clasele mici în sistemul predării pe specialități de către profesori diferiți.

Marin Stoica: Activitatea și ideile pedagogice ale lui Ion Măiorescu.

CONSULTAȚII — DISCUȚII

Ion Dumitrescu: Folosirea metodei exercițiului în formarea conduitei morale a elevilor.

Oscar Roșeanu: Aspecte privind folosirea mijloacelor audio-vizuale în predarea chimiei.

CRITICĂ ȘI BIBLIOGRAFIE

N. Radu, M. Rădulescu: „Studii de didactică și psihologia învățării”.

M. Giurgea și A. Cazangiu: O metodă necesară practicii școlare (Ion Berca) — „Metodica predării limbii române”.

Mihai Epuran: G. S. Barani și I. Istrate — „Activitatea sportivă extracolară a elevilor”.

E. Novicev și F. Macovei: Probleme ale instruirii programate în drcsa pedagogică de peste hotare.

Vizite în întreprinderi

Vizitele în uzine, fabrici, pe șantiere, la vastele combinate ale oțelului sau la marile hidrocentrale, întâlnirile cu minitorii uriașelor agregate, cu fâuritorii tractoarelor sau autocamioanelor, cu constructorii semeșelor blocuri de locuințe ce se ridică în toate orașele patriei au intrat în tradiția tuturor școlilor, constituind pentru elevi cel mai direct, cel mai viu mijloc de a cunoaște munca productivă, minunatele realizări pe care le-a dobândit industria noastră socialistă.

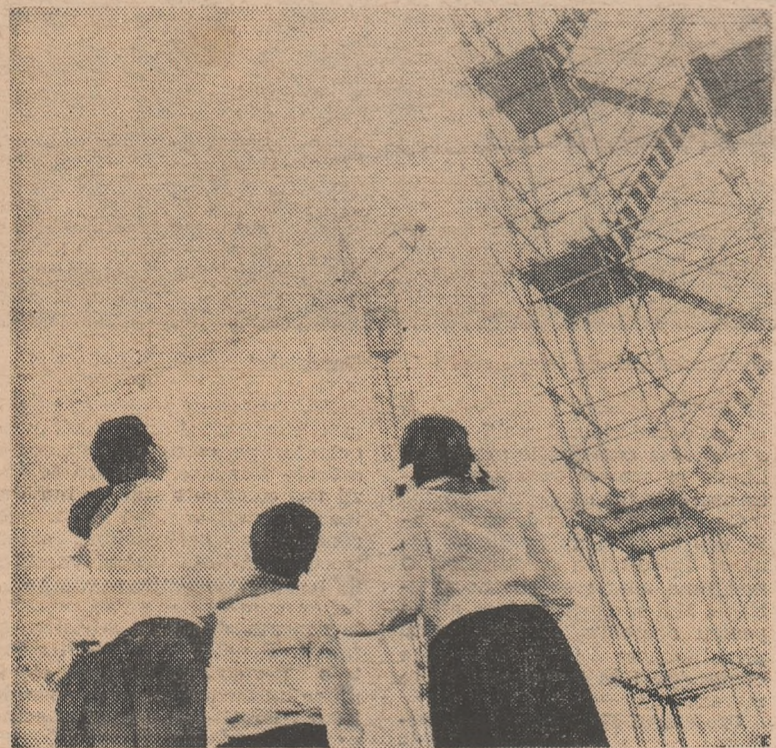
I-ați văzut, i-ați urmărit cu siguranță de nenumărate ori intrând, însoțiți de profesorii lor de specialitate, în halele spațioase ale fabricilor sau împrăștiindu-se printre schelele înalte ale șantierelor. Privirile lor cercetează cu neastîmpăr fiecare mașină, fiecare piesă, întrebările vin cu zecile, răspunsurile, explicațiile sînt ascultate cu interes.

Iată, bunăoară, un grup de elevi ai Școlii generale de 8 ani nr. 7 din Brașov (fotografia de sus). Sînt în vizită la Uzinele „Steagul Roșu”. De cîteva ceasuri străbat atelierele spațioase, urmărind cum ia naștere un autocamion. Acum se află în uriașul parc al uzinelor, unde stau înșiruite sute și mii de autocamioane. Elevii le cercetează, studiază, pe baza celor cunoscute la lecțiile de fizică, principiile lor de funcționare. Mulți se și văd peste ani printre cei ce vor construi sau vor conduce asemenea autocamioane. Ei știu că, în curînd, mașinile pe care le văd acum în parcul uzinelor vor împinzi țara-n lung și-n lat sau vor ajunge departe, peste hotare, ducînd cu ele faima țării, a celor ce le-au construit. Și inima fiecărui elev se umple la gîndul acesta de bucurie, de mîndrie.

Și-au plecat capul pe spate iar privirile s-au ridicat sus, sus de tot, urmărind cu uimire drumul aerian și lent al macaralei. De cîte ori vizitează un șantier, elevii Școlii generale de 8 ani nr. 16 din Brașov se opresc mai întîi în fața macaralelor. Colosul de dantelărie mecanică îi impresionează în mod deosebit. Nu și-ar mai lua privirile de la el. Iată-i (fotografia din mijloc) urmărind cu atenție cum se pleacă și cum îmbucă cu gura căldări mari de ciment, maldăre de lemnărie sau teancuri de cărămidă, cum le înalță apoi în aer spre a le duce celor care, urcați sus, pe schele, construiesc ultimele etaje ale unui bloc, unul din zecile de blocuri care s-au construit în ultimul timp în orașul Brașov.

Vizita la șantier le-a prilejuit elevilor și o întâlnire plăcută cu cîțiva tineri constructori. Discuția cu ei — despre frumusețile muncii în construcții, despre marile perspective ale acestei munci — au fost cu atît mai interesante pentru elevi cu cît în curînd ei vor absolvi clasa a VIII-a și sînt foarte preocupați de problema alegerii unei profesii.

Zilnic, la Combinatul de fire și fibre sintetice de la Săvinești poposesc, însoțiți de profesori, zeci și zeci de elevi. De data aceasta se află aici un grup de elevi din Bacău (fotografia de jos). Moderna construcție li s-a părut ca o farmacie. Totul strălucește de curățenie. Zecile de mașini torc din uriașul caier fire ca de păianjen, din care apoi războaiele mecanice țes mătase străvezie. Totul este aici aplicarea unor formule chimice pe care, cu ajutorul profesorului de chimie ce-i însoțește și al specialiștilor uzinei, elevii reușesc să le descifreze curînd. Pentru fiecare din ei vizita la Săvinești a constituit astfel în același timp și un prilej de a cunoaște una din marile cetăți ale chimiei din patria noastră, și o adevărată lecție practică.

CORRESPONDENȚA

IAȘI

Profesorul Grigore Bălțeanu ne informează că, de curînd, la Școala medie „Mihail Sadoveanu” din Iași a avut loc o prezentare a lucrărilor efectuate de elevi în cadrul cercurilor pe obiecte. Organizată din inițiativa direcției și a organizației U.T.M., prezentarea s-a bucurat de succes. Au stîrnit interes lucrarea tinerilor fizicieni și chimiști, despre fabricarea sticlei, lucrarea „350 de ani de la apariția logaritmului”, alcătuită de tinerii matematicieni, expunerile amatorilor de literatură — „Clasicismul” și „Ovidius la Tomis”, aceasta din urmă însoțită de proiecții și planșe ilustrînd descoperirile arheologice de la Constanța, Istria și Mangalia, comunicările tinerilor istorici — „Pagini din trecutul de luptă al clasei muncitoare” și „Istoricul învățămîntului din Moldova” — ca și lucrarea membrilor cercului de artă plastică, intitulată „Arta populară, izvor de inspirație pentru artiștii noștri plastici”.

BELINȚ

Problemele recapitulării finale ne scrie prof. Vasile Cica de la Școala medie din Belinț, preocupă încă de la începutul anului școlar pe profesorii acestei școli. În luna septembrie, cînd au întocmit planurile calendaristice anuale, aceștia au căutat să distribuie lecțiile în așa fel încît să rezerve un număr de ore suficient pentru recapitularea finală. În prezent ei au formulat temele lecțiilor de sinteză, pe care le pregătesc acum cu grijă. De pildă, la limba română în clasa a IX-a se vor trata teme cum sînt „Contribuția scriitorilor studiați la formarea limbii literare”, „Paralelă între curentele literare” etc.

ORAȘUL GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

De curînd — ne relatează prof. Ioan Micu — la Școala medie mixtă nr. 1 din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej a avut loc o consfățuire a profesorilor de limbi străine în cadrul căreia s-au discutat diverse probleme ale organizării lecțiilor de recapitulare finală și îndeosebi probleme legate de sistematizarea materiei pe teme mari. S-a arătat că, la clasele cursului mediu, ar fi indicate teme ca: „Frământări politice și sociale oglindite în operele istoricilor romani”, „Trăsături ale artei realiste la scriitorii latini” sau „Umanismul antic” (în cadrul recapitulării la limba latină) „Notre patrie socialiste: les grandes constructions”, „La France et son peuple héroïque; sa lutte pour la liberté sociale et pour la paix”, „Les grandes périodes de la littérature française” (în cadrul recapitulării la limba franceză) etc.

ORĂȘTIE

Ca și pentru alte clase, ne scrie învățătoarea Viorica Radu de la Școala generală de 8 ani din Orăștie, problemele recapitulării finale la clasa a IV-a au fost discutate în această școală în cadrul consiliului pedagogic. Recomandările date cu acest prilej au avut în vedere, îndeosebi, legarea învățămîntului de practică. S-a propus să se organizeze în acest scop exerciții, excursii în întreprinderile din Alba Iulia și Costești etc. Totodată, s-a stărut asupra necesității de a se acorda atenție pregătirii elevilor pentru problemele pe care le va ridica realitatea lor învățătura în clasa a V-a. Ca urmare, învățătoarii se îngrijesc de consolidarea deprinderilor de studiu individual, de expunere liberă a lecției ș.a.m.d.

URZICENI

După cum ne informează prof. Gheorghe Gheorghiu, secția de învățămînt a raionului Urziceni a organizat în această perioadă, în 5 centre ale raionului, consultații metodice pe tema recapitulării finale a materiei. La aceste consultații, care au loc la școlile din Roșiori, Chiroiu, Jilavele, Dragoiești și Merii Petchi, participă învățătoarii și profesorii tineri, însoțiți de experiență.

Totodată, în planul de muncă al secției de învățămînt a fost prevăzută organizarea unei consfătuiri cu responsabilii comisiilor metodice și ai cercurilor pedagogice, la care se va debata modul de organizare a muncii metodice în perioada încheierii anului școlar.

PIATRA NEAMȚ

La Școala de 8 ani nr. 2 din Piatra Neamț — ne scrie învățătorul Teofan Macovei — învățătoarii acordă o deosebită atenție perfecționării lor profesionale. Din cei 12 învățătoari cîți lucrează în școală doi au obținut gradul al II-lea și alții trei s-au înscris la examenul pentru obținerea acestui grad.

O activitate fructuoasă în vederea perfecționării profesionale se desfășoară în comisia metodică a învățătorilor. În cadrul acestei comisii au avut loc numeroase lecții deschise, referate, schimburi de experiență etc. Nu de mult s-au purtat discuții vii în jurul unor referate care au tratat despre bazele psihologice ale exprimării orale și scrise a elevilor din clasa I și despre recapitularea lecțiilor de gramatică și compunere.

BOLINTINUL DIN VALE

În sala de festivități a cîminului cultural din comuna Bolintinul din Vale, ne scrie tov. Ionel Protopopescu, a fost prezentată piesa lui Laurențiu Fulga „Este vinovată Corina?”, în interpretarea artiștilor amatori de la Școala medie din localitate. Piesa, invitînd la reflexii cu privire la problemele educației tineretului, a fost pusă în scenă de profesorul Ion Corbaru, care a urmărit să dea spectacolului caracterul unei adevărate dezbateri. Spectacolul s-a bucurat de un deosebit succes.